

KOMMUNISTISK POLITIK

Protest ved Downing Street 10 da Cameron-Clegg regeringen offentliggjorde den mest omfattende nedskæringsplan i UK siden 2. verdenskrig

MODSTANDEN ER I GANG!

Nr. 21

14. årg.

2010

29. oktober

-

12. november

Støttepris 20 kr.

TEMA: EU - Nyliberal hærgen og social dumping

- Forbryderne dækker deres spor s. 2 • 40 pct. står ikke i fagforening s. 3 •
- Arbejderklassen i kamp mod det nyliberale EU s. 4 • EU's sorte gryde s. 6 •
- Social dumping er en realitet i EU s. 8 • Kædeansvar og overenskomst s. 9 •
- Budget 2011: Farvelfærd s. 10 • Tørresnoren s. 11 • Stop krigen nu s. 12 •
- Krig på tiende år s. 14 • Sådan blev jeg fredsvagt s. 15 •
- Privatiseringen af militæret er gået amok s. 16 •
- Ghettoblasterne på Christiansborg s. 18 • Ole Sohns fejl s. 20 •
- Debat s. 22 • Mumia Abu Jamals sag højaktuel igen s. 24

Forbryderne dækker deres spor

Anders Fogh Rasmussen, den blodbestænkte generalsekretær for den kriminelle krigsalliance NATO, advarede skarpt Wikileaks mod at offentliggøre hen ved 400.000 indtil nu hemmelige rapporter om Irak-krigen til den amerikanske hær.

- Sådan en offentliggørelse kan få en meget uheldig og negativ sikkerhedsmæssige konsekvenser for de personer, der har været involveret, sagde Anders Fogh Rasmussen på en pressekonference.

Det lyder mest som den feje forbryders frygt for følgerne, som Harald Herdal engang skrev om nazister, der begik nye forbrydelser for at dække over deres gamle.

Wikileaks offentliggjorde selvfølgelig dokumenterne, som en hel stribe aviser og medier i den 'liberale ende' havde forhånds adgang til, som danske Information.

Nogle af papirerne peger anklagende mod Anders Fogh, der dengang var statsminister og løj landet ind i den kriminelle og folkeretsstridige krig mod Irak med påstanden om, at det besad masseødelæggelsesvåben. Fogh er endnu ikke blevet stillet til ansvar for denne krigsforbrydelse, der har kostet mange hundredtusinder, måske flere millioner irakere livet, som direkte følge af krigshandlinger, mord og likvideringer eller som indirekte konsekvens.

Anders Fogh vidste, at de fanger, som de danske besættelsestropper overdrog til kriminelle irakiske 'regerings-soldater' eller i amerikansk varetægt ville blive tortureret eller dræbt. Det skete før Abu Ghraib og den amerikanske hærs torturbarbari blev udstillet, og det skete efter. Det skete i Irak, og det skete i Afghanistan, før og efter det danske eventyr i Irak, ikke mindst på vegne af familien Møller-Mærsk og dens olieinteresser.

Og Anders Fogh løj over for folketings og befolkningen om torturen og den danske medskyld i barbariet. Forbryderen dækkede sine spor, ligesom hele hans regering, der fortsat gør det, selvom Løkke Rasmussen nu højtideligt erklærer, at "Regeringen ser med den allerstørste alvor på de beskyldninger, der er rejst. Det er nødvendigt at skabe fuld klarhed over, hvad der er foregået."

Derefter sendte han en undersøgelse over i forsvarsmini-

steriet – en syltekrukke, hvor tilmed et af forbrydernes hovedarnesteder sættes til at efterforske dem.

Jacob Winther, den tidligere spindoktor for eks-krigsminister Søren Gade politianklages nu for at stå bag lækken om danske jagersoldaters udsendelse til Irak, som Gade, Winther og VKO beskyldte oppositionen for. Det var også det ministerium, der stod bag smudskampagnen mod filmmanden Christoffer Guldbrandsen, der i dokumentarfilmen 'Den hemmelige krig' berettede, hvordan danske soldater under krigen i Afghanistan udleverede 31 afghanske krigsfanger til amerikanske styrker til tortur og mishandling.

Når Løkke siger 'fuld klarhed' betyder det dækning af spor.

De offentliggjorte dokumenter fra wikileaks er først og fremmest indberetninger fra den amerikanske hær til den amerikanske hær om Irak-krigens 'dagligdag', som er brutal og blodig, og en helt anden historie end hvad de krigsførende magter beretter i deres medier. En historie om nedslagninger af civile, mord og terror, som en beskidt imperialistisk krig nu er. Men også en historie fortalt af folk, som har interesse i at dække over egne forbrydelser. Det er langt fra den fulde beskudte sandhed om Irak-krigen, selvom det er beskidt nok. Virkeligheden er værre endnu, forbrydelserne endnu mere dystre. Rapporterne giver ingen forklaringer på misdannelserne hos Fallujas nyfødte. De fortæller ikke om forberedelserne af den ulovlige krig, om skabelsen af krigskoalitionen, Fogh trak Danmark med i, længe før det offentligt diskuteredes, at Danmark skulle i krig mod Saddam. Dokumenterne på wikileaks løfter nogle flige og giver nogle brikker til et sandere billede end tidligere, men heller ikke mere.

Fordi det er en besættelsehærs rapporter til en besættelsesmagt, skønmalder de billedet af USA og krigskoalitionen. De beskriver ikke den amerikanske hærs tortur eller mord på civile – anklagen kommer til at gå på at man ikke forhindrede den irakiske 'hær' i at torturere og dræbe. Eller at lejesoldaterne i sikkerhedsfirmaerne går amok. Det er også det diskussionen i Danmark handler om.

Den burde handle om at få Fogh og Co. undersøgt for deres forbrydelser for en domstol. *Redaktionen 26. oktober 2010*

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 350 kr.

År (25 nr.) 600 kr.

Institutioner

½ år 440 kr. - 1 år 860 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 22.10.10

40 pct. står uden for LO-familien

Fire ud af ti står uden for de overenskomstbærende fagforbund. Især yngre, ufaglærte og kortuddannede privatansatte dropper medlemskabet af den såkaldte LO-familie

I dag er halvanden million arbejdere medlem, mens en million (helt præcis 1.045.000) enten har fravalgt fagforening eller er medlem af de såkaldte ”gule” fagforeninger, der ikke forhandler kollektive overenskomster. For ti år siden var det ”kun” 800.000 eller hver tredje. Værre endnu bliver det, hvis man trækker de personer fra, som kun er medlem af en a-kasse. I det tilfælde er kun 54 pct. medlem af den faglige gren i LO-familien.

Det vurderes, at antallet af ”gratister” vil vokse i de kommende år, fordi der er vækst i netop de brancher på det private arbejdsmarked, hvor andelen af organiserede skrumper mest. I dag står hver tredje helt uden faglig organisering, hvor det i 1995 var hver fjerde.

Tallene fremkommer af en analyse, LO har fået tre arbejdsmarkedsforskere ved Københavns Universitet til at lave. De vurderer, at udviklingen i organisationsgraden er en alvorlig trussel mod den såkaldte danske model:

- Den danske model bygger på tilslutning fra kernetropperne, som er alle dem, der både er medlemmer af en fagforening og en a-kasse. Men dobbeltmedlemmerne bliver færre og færre, og det udfordrer i den grad vores måde at regulere arbejdsmarkedet på, siger Jesper Due, som dog ikke vil sætte tal på, hvor smertegrænsen går for den danske models overlevelse.

- Men det er især LO-fagbevægelsen, der er ramt, og 3F og HK står over for de allerstørste udfordringer.

VK-regeringens genopretningspakke kan i den forbindelse være et redskab for de borgerlige i at forfølge deres ideologiske mål om at forringe styrken i den reformistiske fagbevægelse. Genopretningspakken betød, at dagpengeperioden halveres fra fire til to

år, og det fulde fradrag for fagligt kontingent fjernes, hvilket tilsammen med sikkerhed vil sætte ekstra fart på trafikken ud af de traditionelle fagforeninger og a-kasser.

LO's næstformand Lizette Risgaard finder, at medlemstilbagegangen er bekymrende:

- En del danske lønmodtagere har ikke opdaget værdien af overenskomsterne, og hvor meget de betyder for økonomien og velfærd i deres egen hverdag. Derfor er vores store opgave lige nu at få kursværdien på overenskomsterne til at stige i folks bevidsthed. Hvis mureren og hotelreceptionisten ved, at de blandt andet har krav

på ferie med løn, pensionsopsparing og ret til barsel med løn på grund af overenskomsterne, vil de også værdsætte overenskomsterne langt mere.

Det er altså ikke LO med dets klasse-samarbejde, der har mistet appellen, men arbejderne, der er for dumme til at se kursværdien af overenskomsterne. Som om LO's samarbejde med den borgerlige regering, f.eks. omkring pensionsreformen, ikke også har fået mange arbejdere til at miste troen på LO's kursværdi.

Næstformanden tørrer ikke bare problemet af på arbejderne, men forsøger også at hente goodwill hos arbejdsgiverne:

- Hvis der ikke er opbakning til den model fra både arbejdsgivere og lønmodtagere, risikerer begge parter

gradvist at miste indflydelse og velerhvervede rettigheder, og det ville da være dumt at medvirke til at svække sig selv, udtaler Lizette Risgaard og giver dermed et vink til lønmodtagerne om, at de også selv har et medansvar for fremtiden og ikke bare kan overlade det til fagbevægelsens top.

Men det ville klæde LO-toppen at gribe i egen barm, når baggrunden for LO's svækkelse skal analyseres. Der er ikke megen solidaritet at spore, når sosu'er er gået på gaden for at slås for et så rimeligt et spørgsmål som lige-løn. Det kunne med opråb fra toppen have udløst en kæmpe bevægelse. Man kan i samme forbindelse nævne den i bedste fald manglende opbakning til de velfærdsbevægelser, der gennem 00'erne har forsøgt at stikke en kæp i hjulet på Foghs og Løkkes frontalangreb på velfærden.

LO's ledelse har gennem et århundrede fravalgt kampens vej – og værst af alt: amputeret kampens våben.

Vi har i Danmark altid brystet os af den høje faglige organisationsprocent og vores (socialdemokratiske) enhedsfagbevægelse. Enhedsfagbevægelsen er systematisk efter en årrække i den europæiske union blevet undergravet af de gule fagforeninger, og organisationsprocenten rasler ned. Og en enhedsfagbevægelse og en meget høj organiseringsgrad er vigtige faglige mål. Men til syvende og sidst afgøres fagbevægelsens faktiske rolle af linje og politik, den følger, af ledelsens karakter og af dens aktioner. Frankrig og Grækenland er eksempler på lande med slagkraftige fagbevægelser, selv om organisationsprocenter er lavere og der er flere om budet.

LO-toppen har støttet det nyliberale unionsprojekt hele vejen igennem og prædikeret at EU ville blive smuk og social. I stedet er der kommet social dumping og rasende nyliberale angreb på tilkæmpede arbejderrettigheder – og på fagbevægelsen selv. En helt anden kurs er nødvendig.

Voksende demonstrations og protestbevægelser

Arbejderklassen i kamp mod det nyliberale EU

Offentlige besparelser er på programmet i alle europæiske lande og de mødes af store protester

De seneste måneder har en protest- og strejkebevægelse rullet hen over EU, både i Vesteuropa og i en række af de gamle østlande. Mest omtalt og synlig har den været i Vesteuropa, hvor Grækenland var igangsatte, med Spanien, Portugal og de sidste to uger med massive protester, strejker og militante aktioner i Frankrig, som ser ud til at blive fulgt op med skærpet klassekamp i Storbritannien, i Irland samt andre.

Kampene er ikke opstået ud af den blå luft, men udtrykker harmen over den koordinerede EU-bestræbelse, der forsøger at tørre den to år gamle kapitalistiske krise – kaldet finanskrisen – af på arbejdere og småfolk. Den såkaldte finanskrisen fik efter udbruddet samtlige regeringer til at vedtage et sæt (en, to eller tre) bankpakker, der alle havde til formål at holde hovedet oven vande på disse finansinstitutioner, som kapitalismens liv er afhængig af. Pakkerne indebar i sig selv en række angreb på arbejderklassens levevilkår, men den regulære regning for såvel pakkerne som krisen er først nu trin for trin og land for land ved at blive ført ned over de fattige med voldsom nedgang i leveforholdene og social deroute som konsekvens for millioner af mennesker i EU.

Velfærd som syndebuk

Den syge moster, som benyttes som forsøg på at manipulere arbejderne med, er fælles for det samlede EU og de respektive landes regeringer:

Det hedder sig, at den offentlige sektor er alt for stor og økonomisk belastende. Derfor gennemføres der omfattende fyringer i den offentlige sektor, som også bidrager til at fremme privatiseringen af gamle offentlige ydelser, løn- og arbejdsforhold forringes for de offentlige ansatte, og pensionsalderen skal generelt hæves fra 65 til 67 (for

Storbritanniens vedkommende foreløbig "kun" til 66 år), og særlige ordninger (såsom den danske efterløn eller den franske mulighed for at blive pensioneret, når man er 60, efter 40 år på arbejdsmarkedet) ophæves. Desuden skærer regeringerne i de offentlige budgetter, hvor de kan komme af sted med det, indbefattet i pensionerne og udgifterne til uddannelse og sundhed.

Det er kort sagt velfærdsforanstaltningerne, der er udset til syndebuk.

VKO-regeringen i Danmark var som bekendt tidligt ude og gennemførte allerede i 2006 en stor pensionsreform med Socialdemokratiets og LO's bistand, der hævdede efterlønsalderen fra 60 til 62 og den generelle folkepensionsalder fra 65 til 67.

Oppositionens og LO's medvirken er en bidragende årsag til, at Løkke-regeringen foreløbig har reddet klassekampens storme af, hvilket statsministeren har begrundet med den ekstraordinært gode danske økonomi. Det har dog ikke forhindret ham i indgreb, der tilsyneladende er 'mildere' end de hårdest kriserammede EU-lande, og ikke igen har ændret på pensionsalderen, selvom der råbes stadig højere på afskaffelse af efterlønnen. Men den samlede nedskæringsvirksomhed fra Fogh- og Løkkeregeringerne med de nyliberale EU-reformer placerer igen Danmark på en dukseplads.

I foråret vedtog det danske folketing således en spareplan – den såkaldte *genopretningsplan* – der blandt andet kalkulerede med fyring af 8.000 offentligt ansatte.

Arbejderprotesterne i EU udvikler sig

Kronologisk startede protestbevægelsen i Grækenland, hvis finansielle system brød sammen som følge af krisen i slutningen af april. Landet var reelt statsbankerot, men blev reddet på målstregen af EU med en gigantisk lånepakke (5.582 mia. kr.), i hvis hale der imidlertid var bundet en lang række betingelser for landets fremtidige økonomi, hvis konsekvenser arbejderklas-

sen og fattige i almindelighed var udset til at skulle betale. Det nationale parlaments krisepakke udløste umiddelbart en generalstrejke den 5. maj. Krisepakken indebærer højere pensionsalder, nedsat pensionsydelse og højere moms (fra 21 til 23 pct.).

I Spanien var regeringen allerede i slutningen af maj parat med et indgreb, der betyder fem pct. lønnedgang for offentligt ansatte og nedlæggelse af 13.000 stillinger i det offentlige. Fagbevægelsen bebudede generalstrejke. Den 8. juni strejkede 75 pct. af alle offentligt ansatte, svarende til omkring 1,8 mio. arbejdere. Den 17. juni gennemførtes en 24 timers generalstrejke, der blev fulgt af omkring ti millioner fra den private sektor. Og den 29. september var der igen en massiv generalstrejke.

Sarkozy i Frankrig varslede højere pensionsalder, og fagbevægelsen svarede med national strejkedag.

I Tyskland forberedte et landsdækkende initiativ massemobilisering til to centrale demonstrationer den 12. juni under mottoet: *Vi vil ikke betale for jeres krise*. I Portugal, Italien og Rumænien protesteredes og strejkedes der også.

I land efter land udvikler der sig mere eller mindre kraftige styrkeprøver mellem arbejderne og EU's nyliberale nedskæringspolitik.

Som det har vist sig, bliver protesterne kraftigst, hvor store fagforeninger går ind i kampene.

Denne voksende protestbevægelse måtte det europæiske LO (ETUC eller EFS) reagere på. Ellers ville protesterne finde vej uden om denne pro-EU-organisme, som også dansk LO er medlem af.

I løbet af sommeren erklærede europæisk LO 29. september for europæisk aktionsdag under parolen: *Nej til nedskæringer – prioritering af job og vækst*. 100.000 arbejdende, der repræsenterede 24 EU-lande, demonstrerede i Bruxelles' gader.

I Spanien var der som nævnt generalstrejke, og der var større manifestationer og aktioner i Portugal, Italien, Letland, Polen, Cypern, Rumænien, Tjekkiet og Litauen. Også i EU ansø-

gerlandet Serbien var der organiseret en markering.

Pensionerne: Et omdrejningspunkt i kampen

I oktober er det de franske arbejdere, der i millionvis med opbakning af den franske ungdom har præget protestscenen i EU. Ungdommens rolle i Frankrig er speciel vigtig i betragtning af, at pensionsalderen er så central, og kan blive banebrydende. Borgerlige medier taler om et nyt 1968, hvor alliancen mellem ungdommen og arbejderklassen var karakteristisk.

Der er tale ikke bare om massedemonstrationer, men også regulære masseaktioner som strejker og militante aktioner som blokader af benzin- og olielagre for at lamme trafikken og sætte Frankrig i stå. Den forhadte præsident Sarkozy beordrer politiet til at slå ned på arbejderne aktioner, hvilket udløser enorm harme i stadig større dele af arbejderklassen, som opfatter strejke- og aktionsretten som ukrænkelig.

Politiet benytter såvel tåregas som gummikugler, hvilket har medført mindst et tilfælde af invalidering.

Befolkningen bakker ifølge opinionsundersøgelser op bag kravene og protesterne: 71 pct. støtter dem. Politikerne bag forringelserne blev presset til at udskyde den endelige parlamentsbeslutning om pensionsalderen, men vedtog den sluttelig på trods af protesterne – samtidig med at fagbevægelsen med CGT i front lovede nye masseprotester.

Kampen er i sig selv en voldsom inspiration for resten af Europas arbejderklasse.

Massive fyringer og generalangreb på den offentlige sektor

Den britiske regering er på forkant i modvind med den mest omfattende spareplan siden 2. verdenskrig: En halv million offentlige ansatte skal fyres, svarende til hver 12. ansatte i det offentlige. Omkring 400.000 privat ansatte mister deres arbejde, vurderes det. Samtidig sættes pensionsalderen op, mens der gennemføres en lang række andre nedskæringer.

Ved annonceringen af spareplanen i

Frankrig på gaden imod pensionsreformer

sidste uge trængte 2.200 protesterende ind i parlamentet samtidig med, at der blev demonstreret i mindst otte større britiske byer.

Den angiveligt store offentlige og økonomisk belastende sektor er over hele kammen gjort til hovedmål for borger-skabets og dets partiers 'krisebekæmpelse'. Et af redskaberne er at slanke den ved at forlænge pensionsalderen med den begrundelse, at der er brug for arbejdskraften, hvilket set i lyset af EU's mange millioner arbejdsløse og yderligere fyringer i forbindelse med indgrebene (alene en halv mio. i Storbritannien) er totalt absurd.

Hvor skal der være plads på arbejdsmarkedet til 65-67-årige? Det er der simpelthen ikke, og det er heller ikke årsagen, men bare undskyldningen.

I de respektive EU-lande – herunder Danmark – føres debatten i parlamenterne under en meget fælles dagsorden. Der eksisterer simpelthen ikke nogen mærkbar, stærk og reel opposition i langt de fleste parlamenter, hvilket giver protestbevægelserne hårdere betingelser med forstærkede krav til at stole på egne kræfter uden illusioner til det parlamentariske cirkus.

Alle EU-partier gennemfører Unionens nyliberale politik

Forklaringen er yderst simpel, idet såvel de gammelkendte borgerlige som de socialdemokratiske partier er smeltet sammen i en fælles forståelse af, at kapitalismen kun overlever med en hårdhændet nyliberalistisk politik, som de selv og EU er garanter for. Det kommer åbenlyst til udtryk ved, at krisepakkerne gennemføres, uanset hvilken regeringskonstellation der sidder ved roret,

samt i den kendsgerning, at oppositionen alle steder er grundlæggende enige i retningen for angrebet: arbejderklassen og de fattige, unge som gamle.

Oppositionerne forsøger at markere sig

på ét spørgsmål, som vi også kender fra Danmark: skattepolitikken! Diskussionen breder sig over i, hvorvidt en højere skat kan afbøde krisens virkninger.

Der er om noget ingen tvivl om, at skattelettelser til de rige og navnlig skattestoppet har betydet nedskæringer på de sociale ydelser, forøget brugerbetaling med videre – med andre ord vendt den tunge ende nedad. 00'ernes årti har forgyldt de rige og gennemført så store huller i det sociale sikkerhedsnet, at stort set alle risikerer at ryge gennem det.

Men løsningen er ikke og behøver overhovedet ikke at være en almen skatteforhøjelse, som socialdemokraterne, SF'erne og nogle erklærede 'kommunister' mener – men i stedet en voldsom neddrogning af de militære udgifter, hvor vi i første omgang kan trække samtlige tropper og engagement ud af diverse krigszoner. Her ligger der mange penge!

Samtidig kan vi fokusere på, hvor og i hvis lommer pengene er: brandbeskatning af de rige, transnationale selskaber og store virksomheder inden for landets grænser. Eller rettere sagt: genbeskat-

Fortsettes s. 6

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV
www.kpnet.dk

ning af kapitalen og de multinationale skattesnydere.

Kan det passe, at Danmark skal benyttes som skattely for rederier, fordi én mand styrer politikken og lovgivningen i landet? Der er masser af muligheder – trods den kendsgerning, at det først er under socialismen, at vi opnår et varigt, stabilt system, der sikrer os fornuftige sociale kår og generel fremgang i levevilkårene.

Der er en anden vej

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, IKMLPO, har fra starten erklæret: *"Bankerne og kapitalisterne må betale for deres krise og deres gæld – folket skal ikke betale."* Og i EU-landene arbejder IKMLPO's medlemspartier, som APK i Danmark, netop i den retning. Løsningen på krisen ligger ikke i nedskæringer og fyringer og heller ikke i at arbejde mere. S/SF vil forlænge den ugentlige arbejdstid. Og det stopper ikke dér: Nu vil de tyske arbejdsgivere have 45 timersarbejdsugen (gen)indført!

De europæiske marxistisk-leninistiske partier sagde i deres erklæring op til aktionsdagen den 29. september:

"I alle lande udvikler arbejderklassens og folkenes modstand sig for at imødegå kapitalens angreb og afvise denne politik for at sætte os op mod hinanden i indbyrdes konkurrence. Klasesolidariteten er vores våben til at udvikle støtten mellem arbejderne i alle lande, for at kæmpe sammen i fællesskab."

Det kapitalistiske systems krise er dyb; de sociale og miljømæssige skader, det forvolder, og konflikterne og krigene, som denne krise skaber, gør det bydende nødvendigt at fastlægge en politik, som fører til et brud med dette system, en politik for enhed og kamp, som forener alle ofrene for dette system."

Som partier og organisationer, der baserer sig på arbejderklassen, udtrykker vi vores overbevisning om, at den eneste virkelige, varige og effektive løsning på det kapitalistiske og imperialistiske systems krise er, at det opstyrttes, og at socialismen bliver opbygget." FJ

EU's sorte gryde

EU's taskforce om økonomisk styring er klar med anbefalinger om at klare krisen med mere kontrol og flere nedskæringer

EU afholder topmøde i slutningen af oktober. Hvad der er på programmet, er kun kendt af en lukket kreds, for som sædvanlig er åbenhed henvist til skåltaler og korridorerne. Sikkert er det dog, at den økonomiske krise stadig er på dagsordenen, og planerne for en ny opstramning omkring 'overholdelse af spillereglerne' i den monetære union ligger klar.

Deltagelse i eurosamarbejdet, helt eller delvist – eller blot medlemskab af unionen i sig selv – indebærer underkastelse af krav til den førte finanspolitik. Herunder f.eks. et krav om, at underskuddet statsbudgettet højst må være tre procent af BNP og gælden højst svarende til 60 procent af BNP.

Det er denne mekanisme, VKO-flertallet i Folketinget brugte som hovedargument for at gennemføre krisepakken for sommerferien.

Økonomisk 'taskforce'

Det har gennem de seneste års økonomiske krise vist sig, at ingen af medlemslandene i realiteten kunne leve op til de vedtagne krav, hverken EU's store og bestemmende økonomier i Tyskland og Frankrig, og da slet ikke de mindre og mere sårbare lande som Irland og Grækenland. Virkeligheden er helt anderledes, end EU-konstruktionen havde beskrevet den og vedtaget økonomisk politik efter.

Men den konklusion, man drager i den endelige rapport fra den såkaldte taskforce om økonomisk styring, er, at virkeligheden må se at indordne sig under det herskende regime!

Er der underskud, er det medlemslandene, der er uartige, og ikke EU's spilleregler for den økonomiske politik, der er noget forkert ved!

Taskforcen om økonomisk styring blev

nedsat i begyndelsen af året under ledelse af EU's præsident Herman Van Rompuy, da Grækenland ikke længere kunne afdrage sin gæld og stod over for at erklære sig konkurs, hvilket især ville have været en bet for de tyske banker.

Fra Danmark deltog ingen anden end finansminister Claus Hjort Frederiksen.

De endelige konklusioner er stort set de samme, som allerede lå i mandatet ved oprettelsen: mere kontrol med medlemslandene og strengere krav til overholdelse af ensartet gennemførelse af Stabilitets- og vækstpagten (SGP). For at sikre disciplinen vil de upopulære regeringsledere Angela Merkel og Nicolas Sarkozy lave en ny traktat oven i Lissabon-traktaten, som man heller ikke ville have til folkeafstemning.

I den sorte gryde

Da EU's budgetkontrol med medlemslandene blev strammet sidste gang i 2005, manglede man stadig at komme til enighed omkring proceduren for anvendelse af traktatgrundlagets såkaldte gældskriterium.

Man slog sig i stedet til tåls med at en antagelse om, at så længe kriteriet for budgetunderskuddet overholdes, vil gældsafviklingen foregå i et tilfredsstillende tempo.

Fra EU-præsidentens taskforce foreslås det nu konkret at stramme proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud (EDP), således at det ikke er nok, at der stilles krav om, at landene kommer ned på tre procent underskud i løbet af en ganske kort årrække. Gælden skal regnes med.

De kriseramte lande, der både har stor gæld og stort budgetunderskud, skal dermed underkaste sig nye krav til både at betale gælden ned og holde statens budget i balance.

Et medlemsland med en gæld, der overskrider EU's regler, skal de facto sættes under administration. Det vil sige, at en EU-enhed skal overvåge, at gælden nedbringes og afdrages i et tilstrækkeligt hurtigt tempo, og i modsat fald stille krav til yderligere stramminger og nedskæringer.

Et af de tiltag, der fremhæves som et

særligt område, EU skal rette sin opmærksomhed imod, er pensionsreformer. Det forekommer nemlig arbejdsgiverne urimeligt, at folk ikke skal trælle for kapitalen til den dag, de dejsjer om.

Gæld er ikke kun noget, EU vil af med. Et af årets nye tiltag er faktisk oprettelsen af EU's eget støttekontor til nødlidende stater, der er opbygget som en mindre kopi af IMF – hvis nyliberale 'råd' og diktater har ruineret mange nationer og kastet store dele af befolkningerne ud i dyb fattigdom.

De regeringer, der uden videre har gældsatt nationen på at redde rådne banker, kan efterfølgende uden problemer låne penge af EU. Mod naturligvis, med samme underskrift, at binde sig til at sende befolkningen i den sorte gryde som beskrevet ovenfor.

Ingen succeshistorie

Hvordan de enkelte lande skal styre økonomien til at være gældfri og i budgetoverskud – eller i det mindste i balance – skal læses mellem linjerne i de overordnede økonomiske retningslinjer. De er udformet som en liberalistisk ønskeliste, der genforhandles hver tredje år.

I korte træk handler det i denne periode, 2008-2010, ifølge EU om at gennemføre strukturreformer, fremme den eksterne konkurrenceevne og korrigerende underskuddet via finanspolitikken, foretage en reduktion af gælden i et tilfredsstillende tempo samt forbedre effektiviteten i pensions-, socialsikrings- og sundhedssystemer, give personer i den arbejdsdygtige alder incitamenter til at blive på arbejdsmarkedet, tilpasse de offentlige udgifter til den nye Lissabon-strategis vækstsmål samt

sikre, at skattesystemet øger incitamenterne til at arbejde og investere. Osv.

Det lyder måske genkendeligt? Det er også Hjort Frederiksen og Løkke-regeringens aktuelle politik.

Den overordnede økonomiske retningslinje er bundet op i de endnu mere overordnede traktat-tekster samt i forskellige strategimålsætninger på konkrete områder.

Der er bare ét problem med EU's nyliberale kagebog: Den beskrevne politik vil notorisk ikke føre til det påståede resultat med overskud, balance og sund økonomi. På dette område har Unionen været det modsatte af unionspropagandaens succeshistorie.

Ny traktat?

EU's kommende topmøder vil sandsynligvis vedtage de foreslåede stramninger i kontrollen med medlemslandene. De forventes fuldt gennemført i løbet af 2013. Om man i første omgang nøjes med, at der vedtages et nyt sæt retningslinjer, eller om selve traktatgrundlaget skal genforhandles, er endnu ikke på plads. Frankrig og Tyskland presser som nævnt på for at få de skærpede regler til at stå i selve traktaten.

Helt sikkert er det, at nye sanktionsmuligheder ikke betyder, at kriserne eller et nyt Grækenland eller Irland kan undgås i fremtiden. Tværtimod vil kriserne skærpe de modsætninger, der er indbygget i hele EU-konstruktionen.

De rigeste lande låner penge til fattigere lande, og EU er bare et ekstra instrument til at sikre, at kapitalen har fri og uhindret adgang og kan strømme mangefold tilbage på de fattigstes bekostning.

Frankrig og Tyskland vil ændre Lissabontraktaten

Lederne af Frankrig og Tyskland mødtes midt i oktober i den franske by Deauville for at diskutere en fælles holdning til fremtidige stramninger af de økonomiske regler i EU.

Ændringer af Lissabontraktaten skal ifølge den franske og tyske regering indbefatte oprettelsen af en permanent økonomiske nødhjælpsmekanisme og muligheden for at fratage stemmerettigheden hos et medlemsland, der ikke følger EU's henvisninger om få styr på økonomien.

- Finansielle sanktioner er begrænsede. Hvis der er en situation som i Grækenland, giver det så nogen mening at pålægge en bøde? Imidlertid giver det mening, hvis du forbyder et land fra at stemme om en lang række [væsentlige] EU-beslutninger, har en fransk kilde udtalt.

EU-kommissionen foreslår EU-skatte

EU-kommissionen har fremlagt en længe ventet rapport om EU's budgetter. I rapporten fremlægger Kommissionen forslag om, at EU's egenfinansiering styrkes igennem indførelsen af en række EU-skatte, heriblandt EU-beskatning af den finansielle sektor, EU-afgift på lufthavnstransport, en EU-moms, EU-energiafgift og en EU-selskabsskat.

- Forslagene fra Kommissionen er fuldstændigt uacceptable, udtaler Folkebevægelsens EU-parlamentariker, Søren Søndergaard, og insisterer på, at beslutninger om nye indtægter til EU kun kan komme via demokratiske beslutninger i de nationale parlamenter.

Den fremlagte rapport's formål er at identificere områder i forhold til budgettet, hvor der ifølge EU-kommissionen kan foretages forbedringer. Rapporten fremlægger dermed en række ideer for, hvad EU's fremtidige budget bør fokusere på, og indeholder forslag til, hvordan EU's finansieringsmodel kan ændres

EU-kommissionen vil endeligt fremlægge sine forslag til EU-skatte, inden sommeren 2011 er påbegyndt.

Folkebevægelsen mod EU

Social dumping: En realitet i EU og Dk

Med EU's østudvidelse har begrebet "social dumping" fået fornyet aktualitet. Deraf trænger der sig også en diskussion på i fagbevægelsen: Hvad gør vi ved det?

Fagligt Ansvar har udgivet en folder om "Stop for social dumping"

Med EU's bestemmelser om kapitalens, varernes og arbejdskraftens frie bevægelighed over grænserne er trykket på arbejdernes levestandard mærkbart taget til. EU har således gennem al sin eksistens formået at trykke realløn, arbejdsforhold og levestandardene i det hele taget. Dette er i al sin enkelthed en nødvendighed for kapitalismens overlevelse som økonomisk system. I Europa er det EU, der forsøger at fremme processen maksimalt.

Det skal slås fast med syv tommer, at fagbevægelsen har den fornuftige holdning, at udenlandske arbejdere er velkomne på det danske arbejdsmarked, når blot det finder sted på danske overenskomster.

Med EU's optagelse af baltiske og østeuropæiske nationer er trykket på de vesteuropæiske levestandarder forøget drastisk. Det får blandt til konsekvens, at angrebene på lønnen og arbejdsforholdene er taget voldsomt til i styrke, hvilket blandt andet afspejlede sig ved forårets overenskomstforhandlinger på det private arbejdsmarked. Fagbevægelsens forhandlere var trængt usædvanlig langt tilbage på egen banehalvdel – betydeligt længere, end deres normale klasse-samarbejdsvilje tilsiger dem.

Det umiddelbare tryk aflæses også i gadebilledet, hvor østeuropæiske og baltiske nummerplader ses i stadig større omfang, hvilket udtrykker, at arbejdspladsernes funktioner er stor udstrækning er overtaget af udenlandsk arbejdskraft – vel at mærke ikke på danske overenskomster. Regeringens, arbejdsgivernes og LO's forsikringer om, at EU's østudvidelse ikke ville undergrave det danske overenskomsts system, den nordiske arbejdsmarkedsmodel, endsi- gend vores løn og arbejdsvilkår, holdt ikke vand. Det er specielt arbejdspladser inden for byggeriet, servicesektoren,

skov og landbrug samt gartnerierhvervet, der er trængt.

Problemet omfang i bredde og dybde nu blevet så voldsomt, at begrebet "social dumping" har fået fornyet aktualitet. Med 850-900.000 personer i den erhvervsaktive alder uden for det ordinære danske arbejdsmarked er det ikke et overdrevent begreb at bringe i anvendelse. Trods regeringens fornægtelse af fattigdommen i andedammen, så er den sociale deroute en kendsgerning, og den bliver kun større.

En nødvendig diskussion

Der er i fagbevægelsen også rejst en nødvendig diskussion om, hvordan problemet skal tackles.

Den dominerende linje har lagt sig op ad en bestræbelse om vedtagelsen af en social protokol i EU selv. Det sker på baggrund af en opfattelse af, at man kan løfte værdien af en sådan protokol over de fundamentale bestemmelser om arbejdskraftens frie bevægelighed. Det europæiske LO (EFS/ETUC), LO selv og brede dele af dansk fagbevægelse støtter denne retning. På et møde for de forskellige hovedstæders EFS-afdelinger blev situationen for nylig drøftet:

– På mødet blev der vedtaget en udtalelse, som støtter kravet fra EFS, den europæiske fagbevægelse, om at få en protokol til Lissabon-traktaten mod social dumping, der kan sikre, at de faglige og sociale rettigheder ikke er underordnet det indre markeds regler om fri bevægelighed, fortæller Peter Kay Mortensen, formand for LO-Storkøbenhavn.

Disse kræfter er i gang med at organisere en underskriftindsamling, som har til formål at lægge pres på EU-parlament og Kommission. For en god måneds tid siden tiltrådte 3F's kongres denne linje.

De venstresocialdemokratiske kredse er glade for kravet og fagbevægelsens standpunkt:

– Men første betingelse er, at et medlemsland rejser spørgsmålet i EU. Det er ikke lykkedes hidtil, derfor skal der i første omgang skabes et flertal for det i Folketinget. Derfor er opgaven i første omgang at få en dialog med S og SF om det. Enhedslisten har kravet med, siger Finn Sørensen, næstformand i 3F København Industri og Service, i et interview til Dagbladet Arbejderen.

– I Fair Løsning har de et afsnit om social dumping med mange gode forslag, men protokollen er ikke med endnu. Det er en god opbakning til kravet, at 3F nu stiller sig bag.

Parallelt til denne linje ligger næstformanden i NNF Jens Peter Bostrup, som mener, at lovgivningen i de nationale parlamenter kunne være en vej:

Norge skiller sig ud fra de øvrige nordiske lande ved dels at have et beskyttet hjemmemarked (toldværn) og en rød-grøn regering, der har haft fokus på faren for social dumping i forbindelse med arbejdskraftens fri bevægelighed og EU's østudvidelse. I Norge har regeringen indført lov om almen-gyldige overenskomster og kædeansvar for at imødegå løndumping.

Denne vej har imidlertid ikke medvind, da størstedelen af dansk fagbevægelse mener, at det vil medføre en undergravning af den danske/nordiske model, hvor arbejdsmarkedets parter indbyrdes aftaler arbejdsmarkedsforholdene. Dette selvom den samme model er undergraved af både EU og skiftende danske regeringer og er under stærkt pres.

Den internationale klassekamp er ikke til at komme uden om, hvis man vil tage livtag med EU's grundpiller og dets reaktionære bestemmelser. Det gælder om at knytte bånd og solidaritet på tværs af landegrænser – også uden for EU. Det er ganske vist en langvarig og vanskelig vej, der kræver masser af energi og tålmodighed, men det gør den ikke mindre rigtig.

Kædeansvar kan godt skrives ind i OK

Arbejderne vil have det,
mens arbejdsgiverne
nægter, det er muligt

Kædeansvar var et højt prioriteret krav for arbejderne i byggeriet ved sidste overenskomst. Men arbejdsgiverne (Dansk Byggeri) afviste forhandlingerne med påstanden om, at det var i modstrid med lovgivning og EU-regler.

Kravet havde og har til hensigt at sikre overenskomstforholdene på arbejdspladserne bedst muligt. Som det er i dag, så kan en entreprenør få entreprisen på et byggeri ved at basere sig på underentreprenører, der gennem en grov underbetaling af arbejdskraften – typisk østeuropæisk arbejdskraft – er så billig, at alle andre tilbudsgivere udkonkurreres. Entreprenørerne hæfter ikke for forholdene hos underentreprenørerne, men nyder godt af underbetalingen.

Det vil kædeansvar sætte en stopper for, da entreprenøren pålægges et ansvar for hele produktionskæden.

To forskere ved Københavns Universitet, Klaus Pedersen og Søren Kaj Andersen fra Forskningscenter for Arbejdsmarkeds- og Organisationsstudier (FAOS), har undersøgt Dansk Byggeris påstand og vender i et forskningsnotat tommelfingeren nedad: Der er intet til hinder for at indarbejde kædeansvar i overenskomsterne.

Det kommer heller ikke som en overraskelse for faglig konsulent i TIB, Palle Bisgaard:

- Det har vi sagt hele tiden. Notatet slår fast, at der ikke findes lovgivning, som forhindrer det. Det er intet til hinder for det. Så det er op til en forhandling og diskussion mellem parterne.

Palle Bisgaard ser frem til at bruge forskningsnotatet ved næste overenskomstforhandling i 2013:

- Notatet er rigtig godt, fordi det giver et samlet overblik over de diskussioner, der har været om sagen både mellem parterne og internt i fagbevægelsen. Det vil givet kvalificere vores diskussioner op til næste overenskomst.

Notatet behandler to muligheder ved indarbejdelse af kædeansvaret: via lov-

3F-demonstration mod underbetaling af ansatte på gartnerier. (2010)

Foto: 3F Århus Rymarken.

givning og via indskrivning i overenskomsterne.

I Norge har Stortinget ophøjet nogle overenskomster med kædeansvar til lov – en såkaldt *almengøring*. Den model er dansk fagbevægelse imod, da det er en glidebane, der underminerer den danske model, hvor arbejdsmarkedets parter indbyrdes aftaler forholdene, mener man.

Indarbejdelse af kædeansvaret i overenskomsterne er imidlertid ikke en helgardering for danske overenskomster mod underbetaling af eksempelvis

udenlandsk arbejdskraft.

Her er FAOS-forskerne ligeså klare i mælet:

- Ingen af de her præsenterede ansvarsformer (entrepriseansvar, bestilleransvar, kædeansvar og tredjepartsansvar), og næppe heller nogen andre, udgør en "genvej" til fulde overenskomstmæssige vilkår for alle EU-arbejdstagere, der dukker op på det danske arbejdsmarked.

Udstationeringsdirektivet og Romforordningen blokerer for denne mulighed, skriver de.

Faglig konference:

Social dumping: Hvad gør vi?

Torsdag d. 2. december 2010
kl. 10.00 - 16.00

hos 3F Bygge-Jord og
Miljøarbejdernes Fagforening
Trekronergade 26, 2500 Valby

Konferencen henvender sig til alle fagligt valgte og fagligt aktive på det private og det offentlige område.

Budget 2011: Farvelfærd

Færre pædagoger og pædagogmedhjælpere, flere lukkeuger, rengøring hos ældre én gang om måneden og færre medarbejdere til de administrative opgaver

Sådan bliver virkeligheden i landets kommuner til næste år. Det viser en gennemgang af alle de kommunale budgetter, som Offentligt Ansattes Organisation (OAO) har foretaget.

Nu har de sidste kommuner godkendt deres budgetter for 2011. Der budgetteres med historisk store nedskæringer. I alt skal kommunerne finde besparelser for mindst fem mia. kroner. Og ingen områder vil gå fri af sparekniven, viser OAO's gennemgang af budgetterne. BUPL, HK og FOA, der tilsammen repræsenterer medarbejderne på de store kommunale områder, er bekymrede over de voldsomme nedskæringer.

Det seneste år er der blevet færre ordnære HK-stillinger i kommunerne. Yderligere besparelser på det administrative område vil derfor kunne mærkes hos alle borgere i kommunerne.

”Mange tror måske, at administration er overflødigt papirusseri, der kan spares væk, uden at nogle mærker det. Men 85 procent af HK’ernes arbejdstid går med opgaver direkte relateret til borgerne. Med andre ord er det basisopgaver i kommunerne, der rammes, når man skærer HK’erne ned. Samtidig er risikoen, at andre faggrupper som fx lærere og pædagoger skal bruge mere tid på administrative opgaver,” siger Bodil Otto, formand for HK/Kommunal.

De fleste kommuner skal også spare massivt på børneområdet. Og her vil besparelserne ikke kunne gennemføres uden at afskedige medarbejdere. Så ud over lukkeuger i sommerferien og høje-

re forældrebetaling vil besparelserne også medføre en kvalitetsforringelse i form af færre pædagoger og pædagogmedhjælpere i institutionerne.

”Børnene rammes i et hidtil uset omfang, og alle midler tages i brug af kommunerne. Det er sørgeligt, fordi vi ved, at investeringer i et godt

børneliv kommer mangefold igen,” siger Henning Pedersen, formand for BUPL.

En del af besparelserne på de borger-nære velfærdsområder kan tilskrives regeringens krav til kommunerne om nulvækst. Men nulvækst på et område som ældre er ikke nulvækst, men derimod besparelser, fordi der i de kommende år vil blive flere og flere ældre.

”Det hænger overhovedet ikke sammen at lade flere borgere dele den samme mængde penge. Resultatet ser vi nu, når flere kommuner for eksempel barberer rengøringen hos de ældre ned til en gang om måneden,” siger Dennis Kristensen, formand for FOA.

FOA: Sæt solidariteten i højsædet

49 procent af de offentligt ansatte forventer ikke lønstigning, næste gang lønnen skal reguleres. Det fremgår af en undersøgelse udarbejdet af Greens Analyseinstitut for dagbladet Børsen. Resultatet kommer ikke bag på FOA, der ønsker at sætte fokus på de lavest lønnede.

”Bagtæppet for de kommende overenskomstforhandlinger i den offentlige sektor er malet med dystre farver. Den økonomiske krise sætter sig tydelige spor i forventningerne til resultatet af overenskomstforhandlingerne, og det samme gør det noget beskedne resultat af de privatansattes overenskomstfornyelse i foråret,” siger forbundsformand Dennis Kristensen fra FOA.

”Derfor bør solidariteten sættes i højsædet, når kommuner og regioner om et par måneder skal forhandle med

de offentligt ansattes organisationer. Det er naturligvis både rimeligt og forståeligt, at alle organisationer – ikke mindst i en krisetid – fokuserer på real-lønnen. Men i denne situation bør solidariteten kunne bære, at de, der har mindst at gøre godt med, prioriteres højest, når lønstigningerne skal fordeles.”

Han peger på, at prisen for en pakke leverpostej stiger lige meget for kommunaldirektøren og pædagogmedhjælperen, men kommunaldirektøren har langt mere tilbage i pengepungen, når

leverpostej er betalt.

”Derfor vil det klæde kommunaldirektøren og de øvrige højt og højere lønnede efter deres egen ’lønfest’ i det forgangne årti at træde lidt til side og give plads til, at de lavtlønnede sikres bedst mod reallønsfald. Det rammer i sagens natur de lavest lønnede hårdest, når reallønnen falder. Samtidig har vi forladt et årti, hvor de højere og højest lønnede opnåede massive lønstigninger, der slår de lavest lønnedes lønudvikling med flere hestelængder. Når eksempelvis en kommunaldirektør i løbet af de seneste ti år har fået lønstigninger, som i procent er mere end tre gange større end pædagogmedhjælperens, så er det tid at tænke i solidariske løsninger, der først og fremmest fokuserer på at opnå den bedst mulige reallønsdækning for de lavest lønnede.”

'Den danske model' uforenelig med EU

EU-borgere, der arbejder i Danmark, har ret til alle sociale ydelser. Det viser et dokument, som regeringen har sendt til EU-kommissionen, fortæller ugebladet A4.

Dokumentet nævner 17 danske love og ordninger om sociale ydelser, der også omfatter EU-borgere, der arbejder her i landet. Det drejer sig om bl.a. sygedagpenge, førtidspension, arbejdsløshedsforsikring og tilskud til privat pasning af egne børn – ligesom det handler om børnecheck, kontanthjælp, sygedagpenge, ældrecheck og førtidspension. Andet er diskrimination i forhold til EU-borgere fra andre lande – men kun i forhold til EU-borgere. Og pengene kan tages ud af landet, har bl.a. EU-domstolen slået fast.

Kirsten Ketscher, juraprofessor i socialret ved Københavns Universitet siger til A4, at EU's retslige friheder giver problemer for den danske velfærdsmodel, fordi vi i Danmark har indrettet os markant anderledes end resten af medlemsstaterne i EU:

- Det almindelige i andre europæiske lande er, at arbejdstager og arbejdsgiver indbetaler lovbestemte sociale bidrag til en forsikringskasse. I Danmark har vi valgt en skattefinansieret model, hvor der ikke er konkret sammenhæng mellem ydelse og nydelse. Alle skatteborgere betaler til én stor fælles kasse, som herefter uddeler sociale ydelser efter kriterier, der ikke hænger sammen med, hvad den enkelte har indbetalt eller præsteret i det danske samfund.

Det kan vise sig rigtig dyrt for Danmark at opretholde sit skattefinansierede system. Men EU-partierne er også i fuld gang med at underløbe den.

Tørresnoren

Det ugentlige besøg på ejendommens fællesvaskeri har ofte sine egne små pudsige gentagelser. I søndags rendte jeg til vasketuren 9.30 atter over et par damer, der tilsyneladende har udset sig netop denne ugedag og dette tidspunkt. De spenderer nemt tre timer sammen – midt i kirketiden – med al mulig snak, der ud over de hjemmeboende mænd og øvrig familie også omhandler almindelig ugebladsorientering.

En vasketøjskælder rummer jo sin egen særegne sociale atmosfære. De forskellige funktioner kræver ens tilstedeværelse ved strygning, tøjsammenlægning med mere. I de mellem-liggende perioder kan man jo fortrække til mere hyggelige omgivelser.

En eksempelvis solstrålerne i gården. Det relativt få antal maskiner medfører, at der sjældent er større selskaber, der opholder sig i kælderen ad gangen. To-tre personer trisser som regel rundt om hinanden og spørger høfligt, hvorvidt man er færdig med vognen eller en af maskinerne. Det foregår i hovedsiden yderst høfligt. Til tider foregår det i længere tid ad gangen, hvorfor de implicerede føler det naturligt at optage en samtale, hvis indhold som regel også bærer præg af en vis påtagethed. Snakken kredser som regel om forholdene i vaskeriet selv. Det ligger jo lige for. Årstiden og dens farver, varme eller manglende varme kan også rundes. Samtalen når af naturlige årsager sjældent i dybden, men samtalen skal der.

Det forholder sig helt anderledes, når man står i kø i den nærliggende Nettobutik. Her er alles nervesystem totalt i ro ved tavsheden. Man kan stå mere end 15 personer i køen, uden der er nogen, der føler den mindste sociale uro ved roen. Det er ikke blot, fordi tankerne og nervesystemet er bundet op arbejdsdagens hændelser, børnenes ve og vel eller bestanddele i aftenens menu. Det er primært, fordi det er helt tilladeligt. Dermed ikke være sagt, at det ikke også er naturligt at snakke i køen – selvom man er fremmed over for hinanden.

Min erfaring siger mig dog, at graden af distance er ligefrem proportionalt med afstanden til brokvartererene. Sandsynligvis med undtagelse af de helt små lokalsamfund med egen Brugskøbmand.

Da jeg i søndags returnerede til vaskekælderen for at flytte tøjet fra "mine" to maskiner til tørretumbleren, aftvang det tydeligt respekt hos de to kvinder, at jeg – som mand – af egen fri vilje og uden at blive mindet derom slettede mine reservationer, hvorfor maskinerne i de sidste to timer af min vasketur kunne benyttes af andre. Jeg kunne ligesom mærke, at der var nogle isflager, der blev tøet op. Bekræftelsen faldt, da jeg sidste gang aflagde et visit for at

lægge tøjet sammen og bringe det sikkert i hus. De havde ganske vist tømt "min" tørretumbler, men det var der jo ikke noget galt ved.

De to kvinder tog nu opstilling bag min position, hvor jeg lagde tøjet sammen. Med deres øjne hvilende på min ryg – og vores vasketøj, blev jeg mindet om den gamle vise: *Tørresnoren*. Ens vasketøj fortæller meget om familien og dets liv. Mine hullede underbukser og konens lidt frakkere linge kunne såmænd nok blive til genstand for en snak, som kælderen vægge ikke var vant til at lægge øren til.

Jeg forsøgte med nogle afledningsmanøvrer, der tog afsæt i efterårets smukke farver, den for årstiden så varme luft og det alt for tidlige tidspunkt at pakke sine altanmøbler sammen på. Lige lidt hjalp det. Øjnene var stadig låst fast på de enkelte tøjdele – og vistnok også mine akavede bevægelser ved sammenlægningen. Små dametrusser har aldrig været min stærke side. Pludselig slog det mig, at enkelte dele af vasketøjet interesserede damerne umådeligt meget. Der var to vidt forskellige størrelse trusser i samme portion. Fakta måtte forklares, inden fantasien løb løbsk:

- Vi har for øvrigt for tiden min svigermor boende!
Reno

Billeder er KPnetTVs
reportag fra
manifestationen
'Velfærd NU – ikke krig'

Danmark som besættelsesmagt i Afghanistan i 9 år

Stop krigen nu!

Tale af Erik Salsø, DKU, ved manifestationen 'Velfærd NU – ikke krig' fra Israels Plads til Christiansborg den 19. oktober 2010 på niårsdagen for Danmarks indtræden i den ulovlige krig mod Afghanistan

I ni år har den danske regering deltaget i den ulovlige besættelse af Afghanistan.

Den borgerlige regering har sluttet sig til USA's og NATO's globale korstog i den såkaldte "krig mod terror".

Krigen er ikke adskilt fra den øvrige politik, der føres.

Tværtimod er der en direkte sammenhæng.

Krigen har ikke bare menneskelige – men har også uhyre økonomiske – omkostninger og konsekvenser for vores samfund. Siden 2009 har regeringen fordoblet krigsbudgettet, og der er nu blevet brugt mindst 2,6 mia.

Og hvad har kendetegnet denne periode herhjemme og i resten af verden? En økonomisk krise af hidtil uset omfang. Den neoliberale regering bruger krisen som påskud til at beskære de offentlige midler, der i generationer har gjort, at den almindelige dansker kunne leve et trygt og godt liv.

Samtidig er de banker, der har hovedansvaret for krisen, blevet tildelt næsten ube-

På scenen DARG m. Zaki

grænset økonomisk støtte.

Igennem bankpakkerne er over 63 mia. skatte kroner blevet smidt ud i spekulation og enkeltpersoners søgen efter rigdom.

I stedet for at bygge sygehuse, skoler, børnehaver og plejehjem og lave offentlige investeringer, der kunne sikre den brede befolknings fremtid, vil de borgerlige hellere sikre fremtiden for samfundets rigeste og lade os bære byrderne.

Man gik ind i Afghanistan med løfter

om demokrati, menneskerettigheder, forbedring af kvinders vilkår og bekæmpelse af opiumsdyrkningen.

Men hvad er realiteten i det besatte land?

Landet er i total kaos, og infrastrukturen er smadret. Taliban er ikke blevet bekæmpet, men er tværtimod større end nogensinde før.

Korruptionen, narkoindustrien og menneskehandelen er eksploderet.

En USA-venlig regering blev indført

under åbenlys valgsvindel. Den samme regering har for nylig indført love, der gør det muligt for ægtemænd at tvinge deres koner til sex.

Besættelsesmagten bryder internationale konventioner og anvender totur og dræber uskyldige i massevis.

Lejesoldater fra private sikkerhedsfirmaer som Blackwater anvender en særlig brutalitet og giver regeringerne mulighed for få private firmaer til at gøre deres

beskidte arbejde og dermed dække over krigsforbrydelser.

Regeringen ønsker at forsætte krigsdeltagelsen til 2015. De penge, der bliver og vil blive brugt, kunne dække størstedelen af det, som de tager fra samfundets svageste. Men nej, vi skal udsultes, for at blodbadet kan fortsætte i Afghanistan.

Og hvorfor? Hvad er det egentlig, der opretholder krigen, ud over falske paroler om demokrati og menneskerettigheder?

De samme virksomheder og penge-mænd, der finansierer VKO's valgkampagner, tjener styrtende på krigen.

Ud af kaosset og ødelæggelsen af Afghanistan er der et slaraffenland for det danske erhvervsliv, der er sikret nye markeder med billig arbejdskraft.

Krigen i sig selv er en forretning. F.eks. tjener Mærsk styrtende på at transportere krigsmateriel for besættelsesmagten.

Det er ikke bare den amerikanske olie- og våbenindustri, der presser på for at opretholde dette profitable marked, men også danske virksomheder.

Man kan spørge sig selv, hvad der er fælles for Danmark som krigsførende land og Afghanistan, som er ramt af krigen:

Det er almindelige arbejdsmennesker, der bærer byrderne for magthavernes politik. Den politik, der tilgodeser de allerrigeste, der bliver endnu rigere og endnu mere magtfulde, imens almindelige mennesker skal stå tilbage med den stigende elendighed, som dette profitræs efterlader.

Det er på høje tid, at der bliver sat en stopper for vores lands deltagelse i forbrydelsen i Afghanistan. Den eneste vej dertil er, at vi viser den fulde modstand imod dansk krigsdeltagelse og kræver en omgående tilbagetrækning af de danske tropper.

Ikke i 2015, ikke i morgen, men lige med det samme!

19. oktober 2010

Krig på tiende år

Af Troels Riis Larsen

Ni år er gået, siden Fredsvagten først markerede Danmarks deltagelse i 'krigen mod terror'

Markering ved Fredsvagtens første 100 dage, foto fra fredsvagt.dk

Det er ni år, hvor Danmark har deltaget i to angrebskrige i strid med FN's konventioner. Ni år, hvor Danmark har accepteret umenneskelige forbrydelser begået af allierede. Ni år, hvor Danmark i stadig stigende grad er blevet indbegrebet af en imperialistisk lilleputnation, der er villig til at acceptere og støtte tortur, mord på civile og politiske modstandere, kz-lejre og aktivt deltager i ulovlige krige.

Efter ni års krig kan krigsmodstanderne konstatere, at vi fik ret, da vi pegede på, at krigen ville blive langvarig og blodig, uden at den af den grund ville stoppe terrorisme. Krigen mod terror, der startede i Afghanistan, har siden grebet om sig. Hurtigt blev krigen ført mod de deltagende landes egen befolkning, vidtgående terrorlove blev vedtaget, og med årene er de blevet skærpet.

I Danmark har vi sågar lavet love, der kan stoppe lovlige demonstrationer og præventivt anholde tusinder af mennesker uden anden grund, end de opholder sig i en lovlig demonstration. Stadig flere mennesker i Danmark får månedslange varetægtsfængslinger, til trods for kritikken fra menneskerettighedsorganisationer, der peger på det umenneskelige i disse lange ophold med ingen eller minimal kontakt med omverdenen.

Vi må konstatere, at Danmark ikke er det samme land her ni år efter påbegyndelsen af krigen mod terror. Allerede inden 11. september 2001 havde man set tegn på Danmarks stadig tættere

alliance med USA og vores stadig mere aggressive udenrigspolitik. Men krigen mod terror er i dag ikke blot en krig, der bliver ført med bomber under fjerne himmelstrøg. Det er en krig, der hver dag føres mod Danmarks indbyggere – den føres med lov, den føres med politi, og den føres med løgne og manipulation.

Vi har for længst konstateret, at der ikke var masseødelæggelsesvåben i Irak, og manglen på demokrati i Irak og Afghanistan i dag er så pinlig, at selv den mikrofonholdende danske presse har svært ved at bringe endnu en succeshistorie om de valgsvindlende "demokratier" i Irak og Afghanistan.

Det er på tide at tage opgøret med den vanvittige politik, Danmark har ført de sidste mange år. Danmark skal trække tropperne ud af Afghanistan og Irak. Og vi må kræve, at de danske politikere og militære ledere, der har gjort sig skyldige i krigsforbrydelser, bliver stillet for en dommer.

De voldsomme angreb på helt almindelige menneskers rettigheder må stoppe. Terrorlove og bøllelove må fjernes. I stedet for at give muslimerne skylden for alle landets dårligdomme må skytset rettes mod de ansvarlige. Dem, der med vold og magt vil opretholde et samfund bygget på undertrykkelse af befolkningen til fordel for en lille gruppe af kapitalister.

APK ønsker et fredeligt samfund uden krig og uden udbytning. Men vi kan ikke skabe det uden at tage et opgør med de krigsforbrydere, der sidder på magten.

Det kræver tålmodighed og små skridt at komme i den rigtige retning.

Fredsvagten er den eneste organisation, der hver eneste dag nu på tiende år markerer modstanden mod krigen. Det må støttes af alle fredelige, alle progressive mennesker – også af dig, der læser dette!

Væbnede EU-tropper udsendes til grænsekontrol

EU indsætter væbnede grænsepatruljer i Grækenland i et forsøg på at stoppe en stigende indvandring fra Tyrkiet til EU

Efter anmodning fra den græske regering indsætter EU nu for første gang siden deres oprettelse i 2007 sine såkaldte "Rapid Border Intervention Teams" (Rabit-s).

Rabit-s, der nu udstationeres til den græske grænse, består af tropper for medlemslandenes nationale reserver. Udstationeringen sker, efter FN i sidste uge i kraftige vendinger kritiserede de græske asylforhold og opfordrede EU til at mindske den græske indvandrerbyrde.

Denne opfordring har EU nu taget

til sig og har besvaret den ved at udsende væbnede tropper, der har autoritet til "hvis nødvendigt at bruge magt" i deres arbejde. Tropperne skal forsøge at holde de mange mennesker fra Tyrkiet, der forsøger at indvandre eller flygte til EU.

Tropperne vil indgå som en del af EU's grænseagentur Frontex. Grænseagenturet er tidligere kraftigt blevet kritiseret for bl.a. at hjælpe italienske grænsevagter med at holde afrikanske indvandrere og flygtninge ude af EU på en sådan måde, at det strider med selv de mest fundamentale rettigheder i folkeretten.

Folkebevægelsen mod EU/euobserver

Troels Riis Larsen er talsmand for APK

Sådan blev jeg fredsvagt

Af Troels Riis Larsen

Fredsvagten ved Christiansborg markerede den 19. oktober niårsdagen for sin oprettelse – nemlig dagen, hvor Danmark gik ind i den ulovlige Afghanistan-krig. Oprettelsen af Vagten blev kraftigt støttet af DKU og APK, hvorimod de opportunistiske venstrefløjspartier var mildt sagt forbeholdne. Den daværende formand for DKU, Troels Riis Larsen, har på Fredsvagtens hjemmeside beskrevet, hvordan han deltog i starten på Danmarkshistoriens længste protestaktion

Da krigen mod Afghanistan startede den 7. oktober 2001 kom den ikke som nogen overraskelse. Den var ventet. Skurken bin Laden var udpeget. Uden beviser drog USA i krig mod Afghanistan for at fjerne Bin Laden og hans beskyttere - Talibanstyret.

Krigen kom og en del samlede sig på Rådhuspladsen for at vise deres modstand mod krigen og de rædsler, der altid følger i kølvandet på krige. Næste dag skulle der afholdes møde for at skabe en fredsorganisation. Dette blev til Nej til krig og terror (*Note*). Det stod hurtigt klart, at der var forskellige opfattelser indenfor bevægelsen. Hvor meget skulle man lave, hvad skulle man lave m.m. Et af de mange forslag, som dukkede op på stormødet, var et forslag om at lave en permanent fredsvagt.

Som politisk aktiv gennem hele min ungdom har jeg efterhånden lært, at hvis der skal ske noget så gælder det om at gribe de fremadrettede forslag med kyshånd. Bos forslag var et fantastisk forslag - det var fyldt med vision og gåpåmod. Ikke alle opfattede det således. En del talte imod det fordi, blev det sagt, at det havde man ikke kræfter til. Desværre er det en meget udbredt opfattelse at folk ser på deres egen situation og bruger det som målestok for hele

bevægelsen. ”Jeg har ikke tid og kan ikke overskue at være med i en permanent fredsvagt, derfor har vi ikke kræfter til det” er ræsonnementet. I stedet for at opmuntre og yde støtte gør man livet unødigt vanskeligt for dem som vil lave et stykke arbejde.

Jeg meldte mig straks som interesseret, men deltog også i demonstrationsgruppen, som den permanente fakkelvagt også fik et foreløbigt tilhørsforhold til.

Bo fik efterhånden samlet nogle personer, der var interesserede og vi snakkede lidt om hvordan vi kunne starte det hele op. Men Lars tog os på sengen og ringede til Bo om fredagen og sagde ”at nu startede han altså”. Om fredagen d. 19. oktober ringede Lars således til mig for at høre om jeg kunne bruge lidt tid i weekenden foran Christiansborg. Da jeg havde forskellige aftaler fredag og lørdag havde jeg først tid om søndagen, men vi aftalte, at jeg tog en vagt søndag.

Søndag kl. 10.00 tog jeg således hjem til Lars - hentede skilte og fakler - som der var mangel på. Efter at jeg havde stået en lille times tid mutters alene midt ude på Christiansborgs slotsplads kommer en politibil kørende op til mig.

To politimænd steg ud af bilen og skridtede langsomt hen imod mig.

De spurgte hvad jeg lavede der, og jeg svarede at jeg protesterede mod krigen i Afghanistan. Politimanden blev mistænkelig og spurgte om jeg var for Taliban. Jeg svarede endnu engang som sandt var, at jeg ikke støttede Taliban eller Bin Laden, men jeg mente ikke at krig ville være nogen løsning på problemet. Han kunne vist ikke rigtigt forstå, at man ikke behøvede at støtte Taliban fordi man var imod USA's krig. ”*Har du en tilladelse til at stå der?*”, spurgte han så barskt. Jeg forklarede ham, at jeg ikke havde nogen, men senere kom der en person med den.

”*Du er godt klar over, at du ikke må stå dér uden tilladelse?*”, spurgte den samme politimand, denne gang med endnu mere udpræget jysk accent. Jeg gentog mit svar fra før med overbevis-

ning. Der ville komme en person senere med tilladelsen. De kiggede lidt på den løbeseddel, der hang på skiltet og spurgte om jeg var en af de kontaktpersoner på sedlen. Jeg svarede bekræftende og forklarede, at Bo, der var den anden kontaktperson havde tilladelsen.

De to politimænd skrev mit navn op, men fortrak igen uden at gøre yderligere ballade. Heldigvis, for som det viste sig senere havde Bo endnu ikke fået tilladelsen, men han havde dog søgt om at få den.

Efter at havde siddet frysende endnu et stykke tid kom en venlig dame hen til mig. Hun så mig sidde dér og fryse og fik åbenbart en trang til at støtte projektet. Det var Dorte, der også var ved at reklamere for et musikarrangement og derfor skrev hun tid og sted på nogle streamers. Samtidigt dukkede Bo op og han foreslog at vi rykkede ind til muren, hvor der var mindre blæst.

Lidt senere dukkede Lars op med mad til alle der ønskede det. Vores sidste fakkelløb var ved at brænde ned, men heldigvis dukkede endnu en fredsvagt op med flere fakler lidt efter. Ca. samtidigt kom to unge mænd og en lille pige forbi. Den ene mand havde et kamera og den anden en lille notesblok. De kom fra det nystartede gratisblad Urban. Deres redaktionschef havde bedt dem om at dække en historie med nogle Tolkien fans, der lå og ventede for at få billetter til filmen Ringenes Herre. Derefter kunne de lige gå forbi Christiansborg, hvor fredsvagten holdt til. Således fik fredsvagten sin første presseomtale. Dagen efter var der en pæn omtale og et flot billede af fredsvagten i Urban. Kl. 15.00 var jeg efterhånden blevet lidt kølig - fem timer en kølig oktober søndag blev således min første fredsvagt.

Kommunistisk Politiks note

Enhedslisten trak sig ud af 'Nej til krig og terror', da Afghanistan-krigen blev erklæret for 'vundet' i begyndelsen af 2002, og modstanden fortsatte i 'Stop terrorkrigen', der senere bistod med at genskabe organisationen 'Nej til krig', som blev hovedorganisator af protesten mod Irak-krigen op til dennes udbrud og i tiden efter.

Privatiseringen af militæret er gået amok

Af Pratap Chatterjee

Wikileaks dokumenter om Irak-krigen giver masser af beviser på at er en omfattende dokumentation at private sikkerhedsfolk (: lejesoldater) slipper af sted med morderiske handlinger, konstaterer artiklens forfatter. Privatisering af hæren og overdragelse af militære opgaver til private firmaer er en fast bestanddel af amerikansk krigs- og besættelsesstrategi

Kort efter kl. 10:00 den 14. maj 2005 skød en konvoj af private sikkerhedsvagter fra Blackwater på

"Route Irish" – vejen til Baghdads lufthavn - et civilt irakisk køretøj i stumper og stykker. Mens de nu var i gang fyrede de en række salver af hen over hovedet på en gruppe soldater fra det 69. regiment fra den amerikanske hær, før de i hast drog af sted mod vest i deres armerede lastvogn. Da støvet havde lagt sig kunne man se, at den irakiske bilist var død og hans kone og datter var sårede.

En kort og klar rapport på 57 ord om Ira-krigen, offentliggjort som logfiler af Wikileaks, er den første offentlige dokumentation af denne nedskydning, som blev registreret af det amerikanske militær.

Hændelsen er én af adskillige dusin med 'optrapning af magt', som involverer private sikkerhedsfirmaer i Irak – hvilket er militær sprogbrug for uberettiget angreb, der næsten alle ikke tidligere er blevet rapporteret. Blackwater, den berygtede virksomhed fra Moyock, North Carolina, er ansvarlig for omkring halvdelen af angrebene, tæt fulgt af Erinys, et privat britisk vagtselskab indregistreret på Jomfruøerne, som synes at have et usædvanligt stort antal køretøjer involveret i sammenstød.

På mine fire besøg i Irak sidste år, lærte jeg hurtigt at styre fri af de hurtige køretøjer, der tilhører disse private sikkerhedsfirmaer. Mændene – som ligner hinanden med deres reflekterende solbriller og skudsikre veste – rettede deres kraftige geværer mod det og råbte "imshi" (afsted!) til ethvert køretøj, der kom indenfor 50 m omkreds. Nogle gange kastede de plastikvandflasker mod fodgængere for at holde dem væk.

Det uden tvivl bedst kendte private sikkerhedsfirma er Blackwater (der for nylig blev omdøbt til Xe) som blev lynsnart berømt for tre år siden, da fire af selskabets sikkerhedsvagter, som eskorterede en konvoj med det amerikanske udenrigsministeriums køretøjer på vej til et møde i det vestlige Baghdad, åbnede ild på Nisour torvet i Baghdad og dræbte 17 civile irakere. Men en søgning i Irak-krigens logfiler om "Blackwater" eller "Nisour Square" giver i begyndelsen ikke noget resultat.

I den manglende bestemmelse af, hvad der nok er det mest berygtede blodbad på irakiske civile, afdækkes forbløffende klart styrker og svagheder ved den militære rapporteringsproces (og selvfølgelig også af Wikileaks). Havde medierne ikke rapporteret om denne hændelse, ville der ikke være nogen måde at klarlægge, hvilket firma der var involveret eller stedet, hvor denne massakre blev begået. I første omgang tænkte jeg, om det var muligt, at den soldat, der skulle registrere hændelsen havde lavet en fejl, eller om logposten var blevet slettet?

Til sidst sporede jeg hændelsen ved at prøve et par andre metoder. Det er let at se, hvorfor jeg ikke fik bid i første omgang: Der er ingen omtale af sikkerhedsfirmaet eller beliggenheden, og selv dødstallet er forkert sat som ni, så tyder alt på, at Pentagons indberetninger af dræbte og sårede er ufuldstændige.

Menneskerettighedsforskere kender kun alt for godt dette problem. Medie-rapporter er ofte ufuldstændige og regeringens rapporter er undertiden bevidst

vage. De er bare et udgangspunkt, hvorfra omhyggelig efterforskning er nødvendig for at opbygge et sandt billede af hvad der er sket.

Formentlig er der mange flere episoder, hvor civile blev sårede, eller endda dræbt, som aldrig er rapporteret. Nogle af rapporterne kan være ændret, inden de blev indføjede i det militære system. Men med de andre logposter, jeg fandt, har Wikileaks i det mindste afsløret, at Blackwater og andre sikkerhedsfirmaer er skyldige i mange flere skader og drab end medierne tidligere har rapporteret.

I dag er der omkring 40.000 private sikkerhedsvagter der arbejder i Afghanistan og Irak, ifølge data indsamlet af ansatte i Commission on Wartime Contracting i første kvartal af 2010.

Nogle af dem er dårligt betalte eks-soldater fra lande som Sierra Leone, der kun betales med 250 dollar om måneden, mens andre er tidligere amerikanske soldater, som får 500 dollar eller mere pr. dag. Disse mænd bestrider ofte akkurat det samme arbejde, som soldater engang gjorde - som f.eks. vagttjeneste - men med langt mindre ansvarlighed.

Indtil for ganske nylig var disse mænd med våben urørlige: De var beskyttet mod enhver form for retsforfølgning af Coalition Provisional Authority bekendtgørelse nr. 17, udstedt af Paul Bremer, den amerikanske diplomat der fik til opgave at styre Irak efter invasionen i 2003..

F. eks. blev Andrew J Moonen, en Blackwater ansat, der var anklaget for at dræbe en vagt hos en irakisk vicepræsident den 24. december 2006 hurtigt eskorteret ud af landet og er aldrig ble-

vet stillet for en domstol i Irak. Det er de fem mænd, der anklages for at åbne ild i Nisour Square: Donald Ball, Dustin Laurent Heard, Ewan Shawn Liberty Nicholas Abram Slatten og Paul Alvin Slough, heller ikke. Retssager i USA har heller ikke ført til noget.

Blackwater og Erinys var ikke de eneste som tilsyneladende er sluppet ustraffet. Måske indtraf den mest ekstreme hændelse den 28. maj 2005, hvor amerikanske marinesoldater kom under beskydning fra fire hvide Ford pickup lastbiler og et gråt Escursion sportskøretøj ”som hensynsløst kørte gennem Fallujah på vej vestpå – og sporadisk affyrede skud mod køretøjer”

Skytterne arbejdede for Zapata Engineering, et af fem selskaber, der oprindeligt indgik en 200 millioner dollar kontrakt til at overvåge destruktion og oplagring af amerikansk militær ammunition i hele verden. De blev godt betalt for dette arbejde: alle ledere af virksomhederne tjente i gennemsnit 275.000 dollars om året, under deres kontrakt.

Endelig kørte et af Zapata-køretøjerne over et vejspæringsbælte med pigge på vejen i nærheden af en vagtpost, der kontrolleredes af amerikanske marinesoldater. Marinesoldaterne foretog derefter anholdelse af 19 Zapata ansatte.

På det tidspunkt fortalte Peter Lawrence, direktør for Private Security Company Association of Irak, min kollega David Phinney fra CorpWatch:

-Jeg kan uden skygge af tvivl sige, at der ikke findes noget firma ved navn Zapata, der har licens som privat sikkerhedsfirma under CPA bekendtgørelse nr. 17. Jeg ved ikke, hvilken juridisk myndighed disse mænd troede, de var underlagt. Men det var ikke i overensstemmelse med lovgivningen i Irak eller i overensstemmelse med, hvad professionelle og ansvarsbevidste og lovlige private sikkerhedsfirmaer gør her.

Men irakerne kan ikke afgøre, hvilke af disse firmaer, der har licens og hvilke ikke. Teknisk set kunne de klage til militæret eller rejse spørgsmålet over for et andet privat militær firma ved navn Aegis Defence fra Storbritannien, som

havde til opgave at overvåge deres kollegaer i andre private sikkerhedsfirmaers gøren og laden, ifølge en kontrakt til 293 millioner dollars, som blev indgået tilbage i 2004.

Aegis har næppe været tillidsvækkende - en af deres ansatte forårsagede et ramaskrig, da han uploadede en video med sikkerhedsfolk der skød på irakere, ledsaget af et Elvis Presley-lydspor til at matche indslaget.

Tingene blev endnu værre, da Washington Post offentliggjorde en artikel om endnu et vagtselskab, ved navn Triple Canopy, hvor gruppeleder Jacob C Washbourne blev citeret for at sige: ”Jeg ønsker at dræbe nogen i dag”.

I dag siger Pentagon at skyderier på må og få er fortid. I maj 2008 blev der på USA's foranledning oprettet et tilsynsbureau (ACOB) over bevæbnede firmaer, som havde kontrakter i Irak. Desværre er der ingen hjemmeside eller nogen anden måde for offentligheden at kontakte dette vigtige organ på.

Den måske mest foruroligende nyhed om private militære entreprenører kommer fra 18. august 2010. Her afslørede New York Times, at den amerikanske regering havde planer om at fordoble antallet af private sikkerhedsfirmaer i Irak:

”Sikkerhedsselskaberne skulle forsvare fem forsvarsanlæg over hele landet, og skulle operere radarer for at advare mod fjendtlige raketangreb, søge efter vejsi-

debomber, flyve rekognoscerings droner og tilmed bemandede hurtige reaktionsstyrker for at hjælpe civile i nød, udtalte embedsmændene.”

Det er ikke kun irakere, der er bekymrede. Ved en høring i kongressen den 23. september 2010, udtalte Michael Thibault, en af formændene i kommissionen for krigskontrakter i Irak og Afghanistan og tidligere højtstående Pentagon revisor, at han var bekymret over det faktum, at sudenrigsministeriet havde meget lidt erfaring i at føre tilsyn med denne civile tilstrømning til Irak.

”Det står ikke klart om det har uddannet personale til at forvalte og føre tilsyn med sådanne hyrede selskaber af en slags, som allerede har vist at de har potentiale til at skabe tragiske episoder og flossede forbindelser med værtslandene.”

Takket være Wikileaks ved vi nu, at der er mange flere dødbringende skudepisoder med disse ukontrollerede private kontrahenter i sikkerhed end vi tidligere har været bekendt med. På baggrund af denne nye viden, er det på tide, at vi kræver en undersøgelse af privatiseringen af militæret.

Lige nu er det åbenbare kendsgerninger, at det væsentligt har medvirket til en øgning af antallet af unødvendige voldelige episoder, mens det samtidig har undergravet den militære disciplin og ansvarlighed og kostet skatteyderne en formue.

Oversat af KP efter uruknet

Fuld fart på EU's udenrigstjeneste

Et flertal i EU-parlamentet har vedtaget en række forslag, der endeligt sikrer lanceringen af EU's udenrigstjeneste senere på året.

Budgettet for EU's nye udenrigstjeneste blev onsdag (d. 20. oktober) godkendt af et flertal i EU-parlamentet. Dermed er vejen endeligt banet for oprettelsen af EU's udenrigstjeneste.

EU's udenrigsminister, Catherine Ashton, har nu indtil 1. december 2010, årsdagen for Lissabon-traktatens ikrafttrædelse, hvor udenrigstjenesten officielt lanceres, til at udpege

136 EU-ambassadører til EU-ambassader over hele verden.

Det er planlagt, at de europæiske udenrigsministre på et møde i næste uge skal godkende parlamentets beslutning. Herefter er det forventet, at Catherine Ashton vil frigive navnene på tre eller fire topposter i udenrigstjenesten.

Ambitionen er, at der skal ansættes 6.000-7.000 diplomater og embedsmænd til den nye udenrigstjeneste. Iderne om, hvad EU's udenrigstjeneste egentlig skal lave i det kommende år, er stadig omdiskuterede.

Ghettoblasterne på Christiansborg

*VKO-regeringens
ghettoplan søger at fjerne
fokus fra landets reelle
problemer - og skaber nye
for beboerne i de belastede
boligområder*

S/SF vil levere politi i mængder til at afpatruljere og ransage de store sociale boligbyggerier, som Christiansborg nu er blevet enige med hinanden om at kalde 'ghettoer' – og hvis problemer de selv har skabt. Til gengæld står VKO-regeringen klar med bulldozere til nedrivning og sanering.

Tilsammen skal det nok lykkes det at fortsætte i samme spor og lave en gang dobbelt lort.

VKO-regeringens *hyped* ghettoplan består af en lang række punkter, 32 i alt, som skal få den til at se dybt seriøs ud, men det er mest tom snak tilsat en stor dosis brutalitet. Fremmedfjendskhed og overklassearrogance på en og samme tid.

Hvis der eksisterer 'ghettoer' er de skabt af både S-regeringer og VKO-regeringen, der har klumpet både indvandrere og fattige danskere sammen i de store boligblokke uden at sikre en

tilstrækkelig indsats for integration og især uden at sikre et fattigdomsløft. Når VKO nu vil sprede folk ud derfra og ændre sammensætningen i de kvarterer, der står tilbage efter bulldozerne, vil man gøre det uden at have nogle andre steder, folk har mulighed for at bo. Alternativet er gaden.

Vil man gøre noget ved fattigkvarterernes de problemer skal man først og fremmest sikre, at der er arbejde til indbyggerne, man skal sikre uddannelsesmuligheder, gode skoler og daginstitutioner - og man skal også sikre, at der er *flere* boligmuligheder, der er til at betale ikke bare for almindelige dødelige, men også for fattige af slagsen. Det er forsømt siden de blev opført.

Nu bruges ordet 'ghetto' som et skældsord af ghettoblasterne på Christiansborg. Hensigten er at udgrænse beboerne, gøre dem til det store sociale problem i dag. Ikke jøderne, heller ikke muslimerne, men 'ghettoerne' – og alle skåret over samme kam.

--Jeg er bekymret for, at denne her plan vil være med til yderligere at stigmatisere alle beboerne i de her områder. Jeg er dybt bekymret for, hvordan vi i fremtiden skal kunne leje vores boliger ud, når man taler så nedsæt-

tende om både vores huse og vores beboere, siger Jesper Nygård, direktør for Danmarks største boligorganisation, KAB – forståeligt nok.

Men det er heller ikke meningen, at de reelle problemer skal løses. Men det er i allerhøjeste grad hensigten, at de reelle problemer i krisens Danmark i 2010 skal tilsløres. Fokus skal væk fra VKO's arbejdsløshedsforstærkende politik og de omfattende sociale nedskæringer, som for alvor begynder at kunne mærkes lokalt, i kommunerne, i boligkvartererne, i form af mindre personale og ringere skoler, institutioner og service. Fokus skal væk fra de ansvarlige: Den danske overklasse, kapitalistklassen og dens regering.

Derfor overdriver og forstørker VKO de problemer, som eksisterer i de udsatte kvarterer. Og som altid med en strafende racistisk brod mod de allerfattigste: arbejdsløse indvandrerfamilier, kontanthjælpsmodtagere og deres børn. Det er simpelthen sjofelt at ville lave danske sprogtests på treårige og straffe deres forældre, hvis der sniger sig et arabisk eller tyrkisk ord ind. Det kaldes tvangsassimilering, Dansk Folkepartis racistiske specialitet.

-lv

Ingen integration uden inklusion

Af Støttekredsen for Flygtninge i Fare

Hvordan skal man blive integreret, når man ikke kan blive inkluderet? I skolen? I familien Danmark? I livet?

De skulle så grueligt meget igennem i landene, de kommer fra. Står så og banker på og vil gerne ind i varmen. Nødtvungent blev nogle af dem endelig lukket ind, men ikke længere end til nr. 2 baggård. "På en måde føler jeg, at de stjal seks år af mit liv", lyder de glædesløse ord fra 16-årige Julija.

I seks til ti år var de stavnsbundne til armoden i de danske flygtningeghetter oprettet til selv samme formål: at fastholde dem i armod og nedbryde

deres følelse af selvværd. Gøre dem det helvede hedt at være i Danmark. Børnenes opvækst blev præget af den tvungne og konstante flakken fra ghetto til ghetto. Efter seks til ti år i Danmark blev nogle af dem endelig tilladt at modtage skole og undervisningstilbud på lige fod med danske børn.

Lykken var at få ret til at blive inkluderet i skolelivet, og de har knoklet for at integrere sig. Har hængt ekstra meget i for at komme på fagligt niveau med danske børn, der fra deres syvende år har fået lov til at modtage undervisning i færdigheder som læsning og stavning, skriftlig formulering, samfundsfag, geografi, orientering m.m.

I deres stræben efter at komme på fagligt niveau og være en del af fællesskabet erfarede de, at deres egne bestræ-

belser på at integrere sig, og omvendt deres danske kammeraters bestræbelser på at inkludere dem, fortsat forhindres fra politisk hold (regeringsmagtens hold).

Hvad snakker man om, når man ikke har noget at fortælle? Eller intet andet at fortælle om end en krig eller flugt, man enten var for lille til at huske eller bare ønsker at glemme? Eller en opvækst i et værelse sammen med mor, far, storesøster, to små lillebrødre i ghetto Sandholm, Avnstrup etc. – med begrænset adgang til føde og tøj og under forhold, ingen danske børn tror på har eksisteret i Danmark i nyere tid. For blot et par år siden. Og til dels stadig eksisterer i Sandholm.

Danske børn kan fortælle om sommerferier i Danmark og/eller i udlandet.

Det kan de færreste flygtningebørn og unge. Eller om turen i biffen eller sjove udflugter etc. i efterårsferien. Vinterferien? Og til jul pakkerne under træet. Den slags er noget, et flygtningebarn må nøjes med at drømme om. Stifte bekendtskab med igennem de danske kammeraters fortællinger og tv-reklamer.

Efter seks til ti år i de danske flygtningeghettoer fik nogle af dem opholdstilladelse. Fra eksklusionsydelse overgik flygtningene til integrationsydelse. (Integrationsydelse er en specielt lav bistanndsats, som flygtninge skal overleve, etablere sig og være aktive i fritidslivet for).

Andre flygtninge er her på 12. år uden ret til at tage lønnet arbejde, og deres børn uden ret til uddannelse og opholdstilladelse. De fleste af børnene er nu voksne. De er fremmede i landet, de kommer fra – det er de ikke i Danmark. De fleste har nu fået lov til at flytte ud af ghettoerne, men lever fortsat under apartheidreglernes manglende ret til at blive inkluderet og integrere sig.

Støttekredsen for Flygtninge i fare heder nu også Borgere for asyl.

Om ghettoer:

Ordet "ghetto" var oprindeligt betegnelsen for de bykvarterer i Europa, hvor jøder i gammel tid blev tvunget til at bo og opholde sig. Jøderne var underkastet særligt undertrykkende love.

Siden overførte apartheid-styret i Sydafrika ghetto-modellen til at afsondre den farvede befolkning fra de hvide. De farvede var tvunget sammen i slum og underlagt særligt undertrykkende love.

Ghettoer var og er heller ikke noget nyt fænomen i Danmark. De opstod i takt med industrialisering og fæstebønders indvandring fra gårdene på landet til fabrikkerne i byen. Lave lønninger på fabrikker etc. fastholdt den nyskabte arbejderklasse i fattigdom og tvang dem til at bo på fabrikker og i usunde boliger opført i brokvarterer til formålet.

Racistisk terror: Tjekkiske nazister dømt for mordforsøg

Et brandbombe-angreb mod en roma-families hjem sidste år natten til den 19 april udløste i alt 86 års fængsel til de fire nazistiske attentatmænd.

Under angrebet blev en toårig pige forbrændt på 80 % af kroppen, men overlevede på mirakuløs vis, dog mærket for livet. Pigens behandling har allerede kostet 2,3 millioner danske kroner. Omkostningerne for behandlingen er indtil nu blevet betalt af staten, men forsikringsselskabet kræver nu pengene tilbage af gerningsmændene. Derudover har domstolen besluttet, at de fire attentatmænd samlet skal betale to millioner kroner i erstatning til pigen samt et mindre beløb til hendes forældre.

Dommeren begrundede blandt andet de hårde straffe med, at der var tale om et ualmindeligt brutalt angreb, og at angrebet har været meget præcist planlagt. Dommeren henviste derudover til, at de fire gerningsmænd er kendt for deres sympati for nazistiske idéer.

De fire gerningsmænd, som alle er i tyverne, udviste ingen følelser oven på dommen, men deres advokat

Tjekkiske nazister

har truet med at anke dommen. Eksperten forventer dog, at højere juridiske instanser vil stadfæste dommen.

Dommen er fordelt således, at den 26-årige David Vaculik, den 26-årige Jaromir Lukes og den 25-årige Ivo Muller hver skal afsone 22 års fængsel, mens den 22-årige Vaclav Cojocaru skal afsone 20 års fængsel.

Racistisk motiverede angreb mod romaer er desværre hyppige. Både i Tjekkiet og Ungarn har der de seneste år været en lang række brandattentater og drab, blandt andet et voldsomt attentat i februar 2009, hvor ukendte gerningsmænd satte ild til et hus. Beboerne i huset forsøgte at flygte, hvilket fik gerningsmændene til at affyre skud mod beboerne. En far og hans femårige søn blev ramt og døde senere af deres kvæstelser.

Projekt Antifa

Racistisk terrorist løs i Malmø

En – eller måske et par eller en håndfuld - gale racister har gennem et år terroriseret boligområder i Malmø med mange indvandrere. Det som den danske regering kalder 'ghettoer'. Der ser ud til at være en pogrom i gang. Snigskytten slår til ved stoppesteder, parkeringspladser, mod butikker eller en moske, eller skyder ind gennem vinduerne til en lejlighed eller en indvandrer-kiosk.

Indtil videre er 16 blevet såret og et menneske dræbt som ofre for denne bølge af racistisk kriminalitet, siden den begyndte den 10. oktober sidste år, hvor den 20-årige Trez West Persson blev dræbt af skud, da hun sad i en bil i Rosengård-bydelen.

Skudepisoderne er taget til, også nogle hvor ingen er ramt, efter politiet gik ud med, at der var tale om sammenhængende angreb på indvandrere.

I begyndelsen af 90erne huserede en anden racistisk morder i Stockholm, den såkaldte lasermand, John Ausonius, der fortsat er fængslet for et mord og 8 mordforsøg på indvandrere.

Populistiske højrepartier a la Dansk Folkeparti eller Sverigedemokraterne taler altid om 'indvandrerkriminalitet' og fortier eller overser de racistiske forbrydelser, som de er med til at skabe grobund for. Mange svenskere sætter mordforsøgene i Malmø i forbindelse med Sverigedemokraternes fremgang ved det nylige valg, der er med til at forgifte luften og gejle en hadsk stemning op mod indvandrere. Partiet har udsat en dusør for at få snigskytten pågrebet.

Indtil videre er det ikke lykkedes svensk politi at arrestere den eller de skyldige.

Ole Sohns fejl

Af Klaus Riis

'Det var en klar fejl at gå med i DKP', skriver ministerspiren Ole Sohn, manden der blev valgt som de danske sovjetrevisionisters formand i 1987 til at sælge billetter ved folketingsvalg, og som kvitterede ved at lade dagbladet Land&Folk gå ind, støtte nedlæggelsen af ungdomsforbundet DKU og sælge partihuset i Dr. Tværgade, som partiet DKP fik for sin indsats i modstandskampen.

At stikke en undskyldning for at have været medlem af DKP er godt nok langt ude, selv for en ambitiøs ministerspire under pres. Det er også at bøje sig for en krigsgal og løgnagtig borgerlig nyliberalist som minister Søren Pind, der sidestiller nazister og kommunister, og som konsekvens altså ser kommunistiske modstandsfolk for kriminelle.

Ingen medlemmer af DKP på noget tidspunkt skal eller bør undskylde for, at de villet et socialistisk samfund og have det danske kapitalistiske paradys lavet om til et godt samfund for almindelige mennesker.

Men det mener Sohn, DKPs sidste store formandshåb, altså.

Kritikken af Sohn, der i de sidste herrens mange år, har beklaget, undskyldt og fortolket sin DKP-tid i masser af bøger og artikler for at gøre karriere i SF, skal selvfølgelig fjerne fokus fra VKO's personsager, der med guldstrømmen til de private sygehuse, løgnene over for folketinget, Jægerbogs-skandale og lækager fra krigsministeriet er kommet ubehagelig tæt på. Og Sohn er bordsberedt:

- Det DKP stod for – og dermed også det, jeg stod for – var forkert. Det var en anti-demokratisk ideologi, der på en uskøn måde var forbundet med ikke mindst de østeuropæiske diktaturer. Så selvfølgelig var det en klar fejl at gå med i DKP, erklærer Ole Sohn nu.

- Det siger sig selv, at jeg tager dyb afstand fra regimerne og de grove krænkelse mennesker led under dengang. Hvis man spørger mig, om jeg fortryder og ærgrer mig over det, så er svaret selvfølgelig ja. Alene det, at DKP og andre kommunistpartier modtog penge fra Moskva, diskvalificerede DKP.

Vi marxist-leninister skal ikke bestride, at Ole Sohn har grund til selvkritik. Som formand for det revisionistiske parti bedrog han arbejderklassen og det progressive og revolutionære Danmark. Vi kritiserede ham og hans parti ikke for deres 'kommunisme', men fordi de forrådde kommunismen, afviste nødvendigheden af revolution i Danmark og gjorde sig til (betalte) agenter for det revisionistiske og socialimperialistiske USSR. Hans 'virkeliggjorte socialisme' var en karikatur, hvor arbejderne og folkene igen var objekter for udbytning og undertrykkelse.

Ole Sohn siger, at DKPs avis Land&Folk ikke kunne udkomme uden penge fra Moskva. Det er afslørende både for manden og partiet. For det er en kendsgerning at marxist-leninisterne i DKP/ML skabte Dagbladet Arbejderen i samme periode – uden en krone i tilskud fra hverken udlandet eller den danske stat, udelukkende ved at stole på egne kræfter.

Vi afslørede i sin tid, og rettidigt, Ole Sohn og manøvren, der gjorde ham til formand for DKP, og har siden fulgt alle stadier på hans kontrarevolutionære vej, som skal ende med en ministerpost.

Sohns sovjetiske forbillede Gorbatsjov fik banet vejen for likvidering af det sovjetiske parti og Sovjetunionen selv gennem en forceret kapitalistisk reformproces. Ole Sohn fik likvideret DKP som politisk faktor af den mindste betydning. Og forlod så det sunkne skib med passagerne i kaos.

Sohn kalder sig selv 'naiv'. Vi marxist-leninister ser ham som en småborgerlig karriererytter, uden ryggrad og uden klasseholdning, der er parat til hvad som helst, under de givne omstændigheder:

Marxist-leninisterne fordømte i sin tid den sovjetiske besættelse af Afghanistan. Ole Sohn støttede og forsvarede den. Det rejses nu ikke som en del af de borgerliges kritik af ham i dag. Nu støtter han nemlig USA's, NATOs og Dk i Afghanistan.

Hvad kalder man det? En Sohn, måske?

En kommentar til Ole Sohns valg som formand for DKP i 1987 og uddrag fra et par andre artikler om glasnost og perestrojka. De er skrevet af Klaus Riis, formand for DKP/ML 1978-1997, og blev først offentliggjort i dagbladet Arbejderen. De er optrykt i Klaus Riis: 'Bag linjerne - Tekster til tiden', Forlaget Arbejderen 1988

Glasnost på dansk

Det blev den 32-årige Ole Sohn, formand for SiD i Horsens, der på DKP's kongres i påsken valgtes til at afløse Jørgen Jensen, som døde få dage før kongressens åbning. Han er valgt til at give DKP en ny profil, til at tegne partiets *glasnostificering*, til – som han selv udtrykte det – "at sælge billetter" og sikre DKP's parlamentariske comeback. Hans officielt udpegede modkandidat, Jan Andersen, blev indsat på en til lejligheden oprettet post som næstformand.

Kongressen afsluttedes i en særdeles optimistisk atmosfære, forlyder det. Efter ti års uafbrudt nedtur, med omfattende medlemsfrafald, med det ene valgnederlag efter det andet, indtil man nåede et lavpunkt i efterkrigstiden ved det seneste – efter alle disse trængsler og medfølgende indre brydninger og fraktionskampe håber man nu på "en historisk vending", på indledningen til en ny opgangsperiode under overskriften *glasnost på dansk*.

Ole Sohn var den borgerlige presses og hovedparten af de kongresdelegeredes favorit til denne rolle, mens Jan Andersen før kongressen regnedes for det sikreste bud på formandsposten, fordi han støttedes af den såkaldt gamle garde i partiledelsen, af Ib Nørlund, Poul Emanuel med flere.

I denne forstand skete der rent faktisk noget uforudset på kongressen: Den gjorde sig til talsmand for den borgerlige propagandas pression for at fremtvinge et "opgør med fortiden", for at kaste sig hele vejen ud i en dansk

Fra det marxistisk-leninistiske arkiv

udgave af glasnost-politikken – og ”de gamle mænd” i Dr. Tværgade var tvunget til at bøje sig for dette pres, fordi ansvaret for DKP’s nuværende krise og den lange række af fiaskoer falder tungt tilbage på dem.

Fornyelse – fornyelse for enhver pris – var kongressens løsen. Dens udfald og formandsvalget, der symboliserede denne fornyelse, blev straks opfanget og forstærket i de borgerlige medier, der har udvist en påfaldende interesse for denne kongres. I Ekstra Bladet taltes der begejstret om ”nye tider hos DKP med Røde Ole”, og i BT fremviste den lykkelige nyvalgte formand og familiefar et spædbarn til ære for fotografierne og fortalte, at han nød at slappe af med en god krimi. Det er fornyelse, så det basker ...

Det officielle billede af et parti med fodslaw, af optimisme og fornyelse, der tegnes udadtil, og som den borgerlige presse ud fra sine motiver følger op, holder imidlertid ikke. Den virkelige stemning på kongressen var præget af opgiveness, intriger, korridorladder – af den fraktioniserede og opsplittede situation, et parti med fremtiden bag sig står i.

Hvad er så den højt opreklamerede glasnost på dansk? Af beretningen til kongressen og de politiske udtalelser fremgår det, at der ikke er tale om nogen som helst ændringer i den revisionistiske politik. Her er alt ved det gamle: ”arbejderflertal”, samarbejde på ”venstrefløj”, med ”arbejderpartierne” (forstået som Socialdemokratiet, SF og VS og til nød også Møller Hansen). Måske en lille yderligere accentuering af satsningen på det parlamentariske, på et nyt valggennembrud i modsætning til arbejdet i fagbevægelsen og i de folkelige bevægelser.

For den borgerlige propaganda er glasnost på dansk lig med total satsning på det parlamentariske arbejde, total åbenhed over for den borgerlige presse, kritisk afstandtagen fra Sovjetunionen og de øvrige revisionistiske lande: en kritisk holdning til DKP’s revolutionære fortid og en åben og utilsløret forkastelse af marxismen-leninismen som teori og praksis. For den er glas-

Ole Sohn ved DKP's kongres i 1987

nost-politikken ensbetydende med socialismens fallit, med afskrivelse af revolutionen og nødvendigheden af et revolutionært parti.

Nu er DKP ikke noget revolutionært, marxistisk-leninistisk parti, og har ikke været det i årtier. Og lige præcis her ligger den egentlige årsag til dets krise. DKP’s krise er krisen for den moderne revisionisme i sovjetrevisionistisk udgave. Ved at true med tavshed og lokke med reklame søger borgerskabet at få det til at afkaste sig selv de sidste rester af marxistisk-leninistisk forklædning.

Glasnost på dansk betyder begyndelsen til enden for DKP, partiets overgang til utilsløret revisionisme, til opgivelsen af enhver selvstændig politisk profil og enhver præntion om at repræsentere det revolutionære fortrosparti. Det betyder forstærkelse af hundeslagsmål med SF, VS og Fælles Kurs om parlamentariske pladser på en identisk platform – et slag, hvor DKP har de fleste odds imod sig på forhånd.

DKP’s kongres søgte ikke efter de virkelige årsager til dets krise, fandt ikke frem til nogen virkelige løsninger og kunne heller ikke gøre det. Kampen om magten i partiet og fraktionsstridighederne vil fortsætte, selvom der vil blive indgået mange taktiske kompromisser af hensyn til den nye profil og det kommende folketingsvalg. Den nuværende situation opleves som sidste ud kald for DKP som politisk kraft af nogen betydning – før den endelige opløsning.

Trods af officiel optimisme er DKP inde i sidste fase af sin langtrukne døds kamp.

21. april 1987

Er Ronald Reagan svaret på kapitalismens og imperialismens afgrundsdybe krise i vest, har Gorbatsjov fået rollen som manden, der skal bringe det sovjetiske samfund ud af sin uhyrlige stagnation og forstening, genoplive den ramponerede sovjetiske ”socialismes” prestige, puste nyt liv i den fragmenterede revisionistiske bevægelse på internationalt plan og fuldføre hele menneskeheds håb om en verden uden truslen om atomkatastrofer – alt sammen senest år 2000. (...) Gorbatsjov fabler om, at ”de kolossale fortrin ved det socialistiske økonomiske system og frem for alt dets planprincip ikke blev udnyttet effektivt”. Det lover han at sikre ved at styrke og reformere kapitalismen.

’Nyopsætning i demagogiens teater’
11. februar 1987

Den kontrarevolution, der blev gennemført fra midten af 1950’erne og frem, i Jugoslavien noget før, andre steder noget senere, viser nu sine bitre frugter i al deres ynkelighed. Den revisionistiske vej har ført til åben og uhelbredelig kapitalistisk krise. Til et bundløst ideologisk, politisk og økonomisk kaos.

Det er arbejderklassen og befolkningens flertal, der betaler prisen for, at en ny revisionistisk borgerlig klasse har taget magten. Nøjagtig som det sker i den kapitalistiske verden i øvrigt...

Det revisionistiske forfald fremstilles som en krise for socialismen. I sit væsen er det udtryk for det modsatte: at kapitalismens krise nu slår igennem med fuld styrke i disse lande.

’Den revisionistiske verden i kaos’
9. oktober 1987

151 kurdere for retten i Tyrkiet

En tyrkisk dommer har nægtet 151 kurdere at forsvare sig på kurdisk. Flere af de anklagede står til at få en straf på livstid. Folkebevægelsen mod EU fordømmer det.

Retssagen mod 151 kurdere, heriblandt Diyarbakirs borgmester Osman Baydemir, begyndte i denne uge i den østtyrkeiske by Diyarbakir (kurdisk: Amed). Anklageskriftet, der fylder 7.500 sider, beskylder de anholdte for at støtte den kurdiske oprørsbevægelse PKK, for at have begået forbrydelser mod statens sikkerhed og for at have overtrådt demonstrationsforbud. De anholdte kan risikere en fængselsdom på livstid, hvis de kendes skyldige, herunder risikerer Diyarbakirs borgmester at få 36 års fængsel.

Sagen følges af menneskerettighedsaktivister og af EU-observatører. Mange iagttagere kritiserer retssagen for, at den ikke opfylder normale retsnormer. Eksempelvis anvender anklagerne sig af hemmelige vidner, og der er gennemført husransagninger uden dommerkendelse.

Retssagen er også blevet kritiseret for at være politisk i stedet for juridisk. Den første dag under retssagen svarede de mistænkte på kurdisk, da deres navne blev råbt op, og ønskede efterfølgende at forsvare sig på kurdisk. Men denne anmodning blev afvist af den tyrkiske dommer, der argumenterede, at tilvejebringelse af en tolk ville for-

Billede fra KPnetTVs dækning af demonstrationen ved Københavns byret den 9 okt. 2010

længe retssagen, og at de mistænkte havde afgivet deres vidneudsagn på tyrkisk under afhøringerne.

Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU, følger nøje med i retssagen i Diyarbakir, og fordømmer dommerens beslutning om at de anklagede ikke må forsvare sig på kurdisk.

- Afgørelsen strider mod retten til en retfærdig rettergang, hvor parterne skal være ligestillede. Den anklagede skal have retten til at blive underrettet på et sprog, som han forstår, om arten af og årsagen til den anklage, der er rejst mod ham. Samtidig skal vedkommende have ret til at forsvare sig på det sprog, som det kan bedst. Det er en fundamental menneskeret, udtaler EU-parlamentarikeren Søren Søndergaard, der nu vil tage sagen op i Europa-Parlamentet.

Ubegrundet afvisning af fri proces i traktatsag

Procesbevillingsnævnet har afvist fri proces til ankesagen ved Højesteret om sagsøgernes ret til at få grundlovssagen om Lissabon-traktaten afgjort ved retten.

Procesbevillingsnævnet stadfæster således Civilstyrelsens afvisning af fri proces til de 38 borgeres ankesag ved Højesteret.

- Denne ankesag er uhyre vigtig, for forudsætningen for retssagen mod regeringen for grundlovsbrud ved ratificering af Lissabon-traktaten uden en folkeafstemning er, at Højesteret når et andet resultat end Landsretten – nemlig at sagsøgerne har ret til at få grundlovssagen behandlet, siger Helge Rørtoft-Madsen fra sagsøgergruppen.

Procesbevillingsnævnets stadfæstelse af Civilstyrelsens nægtelse af fri proces til ankesagen skader sagsøgerne økonomisk, ved at de selv skal betale advokatombudsningerne for Højesteretssagen den 14.-15. december.

Tidl. MEP og juraprofessor Ole Krarup betegner Procesbevillingsnævnets afslag som værende i strid med forvaltningsloven, fordi afslaget savner begrundelse. Sagsøgerne vil nu overveje situationen og mulighederne. En af mulighederne er i følge Ole Krarup, at han repræsenterer sagsøgerne som såkaldt selvmøder i december i Højesteret, som skal tage stilling til, om sagsøgerne har ret eller ej til få grundlovssagen ført ved domstolene. Men der er også andre muligheder, som sagsøgerne overvejer.

Advokater

og psykologer har gode vækstbetingelser i samfund hvor befolkningernes ve og vel er på gyngende grund - hvor selvfølgelig rettigheder fjernes ved lov - og pligter påtvinges af samme - Denne cocktail danner grobund for opbrud - og advokaten træder ind,- og for sammenbrud - og vupti, psykologen, - og som ordsproget så rigtigt siger: Den enes undergang, den andens redning.

N.B.

Folkebevægelsen mod EU

**Støt
Kommunistisk Politik**
Hold Netavisen på nettet
Giv et bidrag

Bankkonto
1551 - 166 34 271

Bureaukrati vinder over demokrati og private firmaer løber med gevinsten.

Har du et familiemedlem på plejehjem, har du måske opdaget at det er et privat firma, der står for udlejningen af boligen så daglige, praktiske problemer skal løses af de pårørende ved henvendelse til udlejeren, det er ikke plejehjemmets sag. Eller får jeres skole/institution leveret mad eller rengøring fra en privat virksomhed, hvem er det så lige man snakker med hvis kvaliteten er for ringe? Fornylig har vi også set sagen med Københavns kommunes indkøbsordninger og balladen om beskæftigelsesordninger. Eksemplerne er talrige. En ny undersøgelse viser, at når kommunen sender opgaver videre til private leverandører, så begrænser kommunens og borgernes mulighed for at øve indflydelse på hverdagen.

Hvis betingelserne i kontrakten er overholdt så har firmaet sit på det tørre - uanset om modtagerne er utilfredse - og de kan levere indtil kontrakten udløber, typisk i 4 år, før der kan forhandles eller udbydes igen. Politikerne er med andre ord sat ud af spillet. »Hvis man har behov for at ændre undervejs, så er kontrakten enten ikke skrevet godt nok fra start af, eller også må man forhandle med leverandøren om at få ændret kontrakten. Typisk vil det koste penge at bede om justeringer af kontrakten, efter den er indgået, og så kan det i sidste ende blive dyrere at udlicitere opgaven,« forklarer Carsten Greve fra CBS.

»Når lokale kommunalpolitikere udliciterer en opgave, så udliciterer de også en del af deres egen magt. Dermed forringes borgernes mulighed for at påvirke deres egen hverdag gennem det lokale demokrati« siger Morten Balle

Hansen fra Syddansk Universitet, som har foretaget undersøgelsen, til ugebrevet A4. Resultaterne hviler på en spørgeskemaundersøgelse blandt 896 kommunale chefer, i kommuner med høj grad af udlicitering svarede markant flere, at der var et tab af indflydelse for lokalpolitikere, sammenlignet med kommuner med en lav grad af udlicitering.

I dag sender kommunerne for cirka 57 milliarder kroner ud til private leverandører via udbud og i den seneste økonomiaftale med KL lægger regeringen op til, at kommunerne skal udbyde 31,5 procent af deres opgaver i 2015. Det svarer til i 11-15 milliarder kroner mere i udbud hvert år.

Udliciteringerne er kun en del af problemet med manglende demokrati. OPP (offentlige-private partnerskabsaftaler) der handler om store projekter, som kan binde op til 30 år og dermed flere valgperioder, er medvirkende. Og regeringens detaljerede aftaler med kommunerne og indførelsen af storkommuner er mindst ligeså vigtige. Samlet set er det kommunale selvstyre en truet størrelse.

Krisen og de dermed skærpede krav til kommunalaftalerne betyder, at der skal spares ekstra på budgetterne, det sætter også mere gang i udliciteringen og på storkommunernes rådhus sidder der nu flere og flere og arbejder med udbud og udlicitering, såkaldt konkurrenceudsættelse og området for hvad der udbydes, vokser konstant. Det er dog en udvikling med store modsætninger, 66% af kommunaldirektørerne mener

at udbuddene giver mere administrativt bøvvl for kommunerne, end hvis de havde beholdt dem selv. Alt udbudsmateriale skal udgives skriftligt og de firmaer, der ikke får opgaven kan klage, hvis der er den mindste fejl i materialet. Randers kommunaldirektør Bent Peter Larsen, siger f.eks. til ugebrevet A4 at man tænker sig om en ekstra gang før opgaverne sendes i udbud.

Alt i alt er hele set-up'et en foræring til det private erhvervsliv, vi betaler endnu engang både i kr og ører og med forringelse af demokrati og service for at direktører og aktionærer kan score profitten.

GBe

Organisationen 'Bedsteforældre for asyl' har erkendt at almindelige mennesker er sat udenfor indflydelse, og legalistiske hensyn må vie i kampen for menneskelighed

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag til torsdag 16-18

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Mumia Abu Jamals sag højaktuel igen

I weekenden 22.-24. oktober afholdtes en konference under overskriften *Free All Political Prisoners* i København. Blandt mange udenlandske deltagere og oplægsholdere fra nær og fjern var Robert R. Bryan, advokat for Mumia Abu Jamal, der har siddet på dødsgangen i USA i næsten 30 år.

KPnetTV var med på konferencen og interviewede Robert Bryan, der på spørgsmålet om, hvorfor han deltog på konferencen, svarede:

”Mumia er en politisk fange, han er på dødsgangen, fordi han er sort, han er på dødsgangen, fordi han var fattig og ikke havde råd til en god advokat, han er på dødsgangen, fordi han ikke havde råd til undersøgelse af sin sag, og han er på dødsgangen på grund af sin politik.

Da Mumia blev arresteret, var han allerede en velkendt journalist, primært fra radio, og han var kendt som *The voice of the voiceless.*”

Mumias langvarige sag – der ikke er den længste af sin slags i USA – skal for appelretten den 9. november. Det er en instans, hvor Mumia ellers tidligere har vundet et slag, men hvor højesteret efterfølgende har bedt appelretten om at genoverveje sagen!

På spørgsmålet om, hvad folk i Danmark og andre steder kan gøre, siger

Robert R. Bryan, advokat for Mumia Abu Jamal

Robert Bryan:

”Hvad der er brug for nu, er, at folk laver noget larm. Jeres stemmer skal høres på den anden side af Atlanten.”

Han opfordrer alle til at gå ind på mumialegal.org og være medunderskrivere imod henrettelse af Mumia og imod dødsstraf. Det er hensigten, at denne erklæring skal afleveres til præsident Obama.

Foreløbig har mere end 25.000 skrevet under - bl.a. Desmond Tutu og andre nobelprismodtagere sammen med notabiliteter som Bianca Jagger.

Journalisten og forfatteren Mumia Abu-Jamal blev arresteret i december 1981, og siddet på dødsgangen i staten Pennsylvania i snart tre årtier.

Bliv medunderskrivere imod henrettelse af Mumia på mumialegal.org

